

Daniel Artuš Lorenc Fux

Mýtická Legenda o ANCARU

I. Díl: Zrození Vědmy

◆◆ Z VELKÉ KNIHY ◆◆

◆◆ DRAČÍCH KOUZELNÍKŮ ◆◆

◆◆ KOUZELNÝMI SLOVY STROMŮ MOUDROSTI ◆◆

...Skutečná Doba Zázraků a Magie !

ሃይሳ ዐቅጃጃሪ ጥጃጃጃ ሃጃሃ ሳሃጃ-
ሳሃ ለሃሃ ለሳሃሃሃሃ ሃሳሃ. ስሃ-
ሳሃሃሃ. ስ ሃጃሃ ሃሳሃ ስሃሃሃ-
ጃሃ ለ ጃሃሃሃ ስ ሃሳሃ ሳሃሃሃ.

Původní originální verze bez korektury, jako rukopis, byla vydána už dříve. Neobsahoval ale asi 300 stran navíc, včetně dalších úprav a originálních ilustrací. Příběh je zde ale stejný, jen větší.

Tento PDF formát eknihy je vhodný pro PC, Mobil, Tablet, větší čtečky i Apple, hlavně pro programy typu: eBoox, ReadEra, Epub-Reader a další. Všechny ostatní typy formátů a jejich ISBN, včetně tištěné knihy, naleznete na konci, nebo na www.ancary.com .

Třetí Edice I. Dílu

Vydalo © ANCARY, 2024

© Napsal Daniel Artuš Lorenc Fux

© Ilustrace a Grafika Daniel Artuš Lorenc Fux

© Korektura Anna Reismüller

ISBN 978-80-11-06067-1

◆ MÝTICKÁ LEGENDA O ◆

◆ ANCARY ◆

Byly časy, kdy v této krásné zemi Kyrandii, vládla jen láska a příjemná kouzla moudrosti. Po stovky let se lesní i královští obyvatelé bavili nalézáním artefaktů, svitků očarování a učením se divoké přírody kolem jejich domovin. Zemi chránil mír a strážci lesa i s malými hrdiny, kteří nikdy nepřestávají hledat nové výzvy. A zkrátka, žilo se tu krásně a poklidně, jak už to v takovýchto místech bývá, pokud se však neděje nějaká větší událost či magická slavnost.

*A až dodnes by nikoho nenapadlo, co vše příchod
Prvního Černého Měsíce Změní!*

Předzvěst Stříbrných Nocí
Legenda O Padajícím Paprsku

*Jedna dívenka Raybeam, za svitu luny večer zrozená.
A dva mladí chlapci pod hvězdami nalezeni.*

*Jen osud, nebo možná ani on ne, vědí, kam jejich cesty vedou,
a kam naše Kouzelné Světy jednou přivedou.*

*Příběh Vědmy o Bluuren začíná
Osud Všech na Nich Spočívá!*

*Až všechna slunce jednou zhasnou,
uvidíš svou hvězdu jasnou!*

*V luně, za jasného večera, malá víla brečela.
A v místu toho stal se zázrak!
A Raybeam změnila strach na prach!*

*Víli vesničku zachránila,
a v ten den se Bluuren Zrodila!*

PŘEDMLUVA

Tato kouzelná kniha, protože existuje i zde, v příběhu a světě hrdinů Ancary, obsahuje kvůli své velikosti a více dílech také trochu složitější a rozsáhlejší začátek. Nyní vás čeká kapitola o dětech našich hrdinů, které se ještě ale nenarodily v sáze o Raybeam, kde zde narazí právě na dva moudré draky, již jim začnou o Mýtické Legendě více vyprávět. A ba právě tam na konci, když otevírají první stránky z této fialové knihy, začíná naše dlouhá hlavní pouť už *o vile Sniu a dívce Raybeam*, o dvou hrdinkách, kterými to vše započne. Jak už správně asi i tušíte, nyní se nacházíme v přítomnosti, u těchto dvou magických nezbedů Rini a Arakayna, a hlavní příběh *Zrození Vědmy* je zde vyprávěn právě těmito dvěma draky, o kterých se už hned za chvíli dočtete. Minulost i současnost ale stále není vyřešená, Černý Měsíc má zkrátka až příliš velkou moc!

Ze začátku se vám proto může zdát čtení složitější, pokud nejste už pročtený čtenář, proto ihned přeskočte na hlavní dějství, které začíná první kapitolou *Zrození Vědmy*, hned za tímto příběhem Děti Bluuren, *..o kterém se někdy dočtete také*. Tento prolog proto můžete úplně přeskočit a vrátit se k němu až na konci, až budete tento příběh znát o dost lépe. Potom v něm uvidíte mnohem víc !

• • •

Některé zdejší runy jsou přeložené do obyčejného národňanského jazyka, který se používá v knize běžně. Ale můžete zde narazit i na nepřeložený text v původním znění. Potom vám runová abeceda lesního písma bude k ničemu, pokud neznáte originální jazyk daného národa. Runová abeceda je přeložená na konci knihy.

◆◆ Z BUDOUCNOSTI DĚTÍ BLUUREN ◆◆

Rini a Arakayn
Smrtimraz a Zamrazil

...Prolog...

Bylo tomu za tohoto zářivého odpoledne...

Schválně jsem dnes vzala svého kamaráda Arakayna s sebou. On má dokonce i dračího otce, který je prý snad prvním člověkem a také prvním a dříve jediným tvorem, jenž se v kdysi dávnu prastarým drakům dragonům takto podivně narodil. Což bylo ještě před příchodem draků královských, kteří sídlí v Dracarii dnes, jak je i známo.

V minulosti se o něm říkalo, že je dítětem nových začátků a příchodů nových časů, jež ještě nastanou, jakožto i nových bytostí, dnes nazývaných lesní lidé. Ti se potom za svých věků, až po *První Velké Radě*, vylíhli těmto dragonům také. Vše se stalo za pomoci kouzel života, ale i jejich životodárné dračí moci, a to právě z jejich magických a velkých vajec, ze kterých se i jejich malincí dráčci rodí.

Kdy už byl Arakaynův otec dlouho na světě jako dospělý muž, dračí Dracarie se stala domovem i místem právě těchto všech nových národňanů, moudrých lidí, kteří se v tamějších džunglích i divočinách prohlásili novými obyvateli tohoto prevelikého nadmagického světa. No a to i s draky královskými.

Ti sem přišli také opravdu zajímavou cestou a téměř současně s dobrými lidmi. ...*Dračí Oheň Ožil! A První Dračice Fashá Šytry vstoupila na tento svět!*... Ale to vám budu vyprávět až třeba někdy jindy. Jen dodám, že tito královští draci jsou spolu s lesními lidmi

těmi nejmladšími bytostmi a národňany mezi námi všemi. Aspoň co já vím teda z historie, kterou nás učí v magické škole Numínů a Indráciů.

No a jak šel dál tento mladý čas, tak si tito dobrodružní lidé začali zakládat své vesničky a svá místa i po bocích kouzelníků z Kyrandie. Ale nejen tam, postavili si farmy i vedle magických a kouzelných vesnic a městeček draků i dráčků královských, dracariiských. Časem dokonce mezi všemi známými i neznámými bytostmi velkého lesa a odlehlých končin, ostrovů a kdo ví, kde všude jinde. A to i přesto, že jejich druh je tak málo početný i dnes. Proto se jim vlastně říká i dobrodružní lidé. No a co více jsem zjistila, tak jen že mají krásné vlasy a půvabná těla, stejně jako kouzelníci. Snad jako by jim z oka vypadli! Jen tím svým nadáním jsou v něčem přeci jen jiní, ale stejně dobrosrdeční jako samotné stromy moudrosti nebo velcí hurikáni z pláží *..to je zase podivný národek želvího piva*. Ve škole jsem i zaslechla od učitelek a profesorů, že se jim říká noví budoucí mudrcové nebo velicí dobrodruzi neznámé přírody. Vypadá to, že lidé budou opravdu zajímaví národňané a jistě budou psát mnoho knih z takových odvážných nových cest. Ty totiž miluji nejvíce!

A otec mého kamaráda Arakayna, tento prý první člověk, který je podle draků i dragonů *Dragohavk*! Dostal jako kouzelný dar do vínku úplně jinou magii jak všichni, kterou kdy znali *..potom jako už každý člověk, od těch jeho časů*. A sám se prý pojmenoval člověkem. Arakayn mi o tom totiž mnohokrát vyprávěl! Prý to bylo již už v dávném mládí jeho otce a kvůli tomu, že nevěděl jak si jinak má říkat mezi draky, chytrými zvířaty i kouzelníky a dalšími národňany. Dalo by se říct, že právě On tento název i vymyslel!

Ten, jenž je ke všemu nestárnoucí, stejně jako naše společná máma, Haydi!

A dnes, po včerejší bouři, když už je opět krásný a slunný den jako obvykle, jen jím proudí svěžestí života. ...*Fnnn*, ...*áách*. Také plno poletujících broučků a lučních kousavých berušek, včetně vážek a motýlků, co přilétli od nedaleké vody. Jdeme s Arakaynem konečně tentokrát na cestu mnohem delší, než jsem měla původně v plánu.

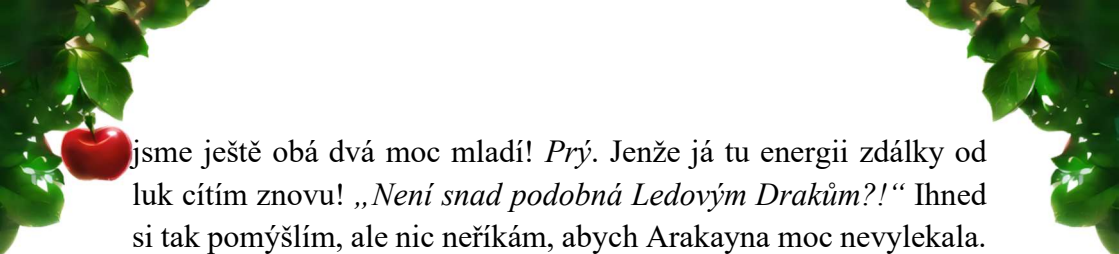
Pěkně kolem nás žhne a svítí sluníčko, už si to míříme pospolu za brány nově vystavěného opraveného města Zlatý Svit. Které je svojí krásou kouzelné nedozírnosti, opravdovým skvostem pro vidění snad všem národňanům i moudrým zvířatům z lesa. Stejně jako každému kouzelníkovi, který se sem do vzdálené Sanárie od království Kyrandie jen kdy dostal. A protože tu žijí už i nějaký ten pátek, i tady s Arakaynem, vím o čem mluvím! Není nikoho, kdo by nezustal stát nad takovou krásou, která tak dlouho byla zahalená a zakletá. A co teprve ty zákusky, které se prodávají jen nedaleko za námi na tržištích a v jeho uličkách! *Mňam!*

Palác Zlatý Svit, abyste věděli, je tím úplně nejstarším městem ve známém čase, které znám. A dodnes pořád, mezi všemi, stojí! I když měl tedy zajímavou minulost, a jen díky ní je tak tím úplně prvním nejpradávnějším místem života i starých kouzel, jaké kdy bylo z legendární zlaté magie numínskými kováři ukuto. Přímo ze zlatého začarovaného prachu a vykováno na velkých zelených loukách čtyřlístků a vodopádů nedalekých skalních útesů, kde stalo se tak domovem moudrosti i vědění prvních numínů a indráciů a dnes i již všech, kteří v něm s námi bydlí a tráví svůj čas. *Ha!* A kdybyste chtěli vědět, kolik jen má vysokých zlatých věží mágů! Tak to jsme s Arakaynem dodnes ještě nespočítali! Naposledy jsme se zastavili u jižní louky, kde jich bylo kolem tisíc dvě stě třiceti a dál už nevím. A to není ani zdaleka všechno! Ale je to nudné, raději

věže a jejich květinové balkónky a knihovničky navštěvují osobně, než je počítám od kašen z náměstí, jak to baví Arakayna i učitelku. Tam dole ve zlatých květinových uličkách mi chutnají jen šlehačkové zákusky. Palác Zlatý svit je totiž nezměrné velikosti. Nehorázně Veliký! Ani nevím, jak to vystihnout lépe. On je to doopravdy kus světa, to opravdu! Někteří moudří mu říkají dokonce i malý kontinent, a to je jen město na loukách! Musí mít nejméně nad deset tisíc zlatých věží! Jestli ne desetkrát tolik! ...*Ale zpátky!*

Jak si tak s Arakaynem jdeme přes mramorové bílé náměstí kolem zlatavé brány směrem ven, tam k těm lučním krajinám před námi, jak už vidím. Potkáváme se tu s numínskými strážemi, kteří si tam pozorují motýly a dělají, co chtějí, jako každý z nich a jako vždy a obvykle. Vlastně jsem je ještě neviděla dělat nic jiného, pokud si rovnou nesedli ke stolečkům, aby si dali zákusek a smetanovou kávičku. ..Slušně je zdravíme a loučíme se s nimi, což je plaší při pozorování jednoho modráska pijícího kapku rosy. Ale protože nám nic nechťejí, tito jednoocí národňani z průhledného zlata a s malinkými dvěma růžky, tak si to pokračujeme rovnou dál už cestou ven z města a daleko od něho!

Jdeme si prašnou cestičkou kolem louky, za zády zlatý svit města, a Arakayn mě hned upozorňuje, že naše babička, která nás stále hlídá! Mu říkala, ať se brzy vrátíme a nejsme moc dlouho venku, jinak dostaneme zaracha! Prý by se v dnešních pozdních odpoledních hodinách mohlo něco i stát! *Pche!* Oba to vždycky tak moc přehánějí! Navíc cítím už v dálce cosi neuvěřitelně silného a nechci být u toho vzácného okamžiku sama, natož něco takového promeškat! Bude to jistě nějaká prastará magie nebo oživlé kouzlo a to chci určitě vidět, i kdybych měla přijít s Arakaynem v noci! I když nám teda naše babička Vědma o takovýchto místech už dříve povídala a že nás mohou přivést i do nečekaného dobrodružství, na které

jsme ještě obá dvá moc mladí! *Prý*. Jenže já tu energii zdálky od luk cítím znovu! „*Není snad podobná Ledovým Drakům?!*“ Ihned si tak pomýšlím, ale nic neříkám, abych Arakayna moc nevylekala. No a je už rozhodnuto! *Hehe!!*

U nás v Sanárii jsou oni prakticky nejvzácnější. Ani jsem za svůj život ještě žádného tady kolem neviděla, a navíc sem k nám z rozlehlého světa skoro vůbec nelétají ani obyčejní draci z Dracarie. Je to opravdu velická vzdálenost přes moře a oceány, kde je i nesku-tečně proměnlivé počasí nasáklé manou. Jsou tu sice draci kouzelní a pohádkoví, kterým někteří říkají i vílí draci, již nás učí jako učitelé a profesori na naší škole moudrosti a magie. Ale Ledové Draky jsem opravdu ještě nespatřila!

Naskakujeme proto na kouzelný okřídlený swift podobný košťátku pro větší rychlost, jež si táhneme už pěknou dálku z domu. A už si letíme nad luční trávou rovnou polednem tam! Míříme si to před nás k tomu převelikému skalnímu Převisu Drhán, kde nahoře sídlí i šikovní andělé, jako i šikovné andělky, kteří k nám ale moc nelétají, protože mají dost práce na magických loukách u nich. Pobývají tam mimo ně i velevelké divoké Svinčky, prastará divoká prasata, která nesou na svých zádech hory! Kouzelné hory! Jak jistě mnoho neznalců z naší třídy vůbec neví. A také protože se stále snaží pochopit nikdy nepochopitelné chlupaté černé Ixíny a jiné takové podivné národy, co kolem Zlatého Svitů žijí. Ještě doposud se neví, zda to jsou opravdu národňané, nebo jen kouzelní tvorové podobní zvířatům. Ani náš nejmoudřejší profesor, Starý Fous pohádkový drak, to za svůj dlouhý letitý výzkum nezjistil, kam je tedy správně zařadit. Pořád ho to trápí, starouše křídlačka, *hihihi!* Chlupatí ixíni totiž teprve nedávno, opět po milionech let, vylezli zase na povrch

ze svého tajemství, které stále nebylo odhaleno. A co nám s úsměvem tenkrát ve škole říkal i náš učitel přírody a kouzel, také pohádkový drak jako profesor, náš Nejmilejší Jix Pramoudrý. Jsou to prý bytosti, jež ani sám čas za celou svoji dobu od začátků jejich života nikdy jaktěživ nezmění! To však duhová andělé naprosto nemohou pochopit a domnívají se, že půjde zde o kouzlo podobné nesmrtelnosti. Ale mně to připadá směšné, třeba jenom spali jako medvěd v lese, jen trošičku déle, *hehe*... Co jiného by to mohlo být?

A jak si tak pár minut už letíme a blížíme se zdejší zelenou krajinou, stále blíže k té velké bílé skále. Daleko pryč od hliněné cestičky, jež se nám už vytratila z dohledu úplně. Tak mne hned za mnou stojící Arakayn poklepává na raménku!? Prý už také cítí tu neuvěřitelnou magickou moc někde tam před námi! *Polk!* Jako by začínal chladně těžknout i vzduch!? Okamžitě mě napadá, že je vyzvu ihned na souboj! Jen k nim dolétneme! Přesně takto to cítím v srdci! A dál si to řineme na okřídleném sviftu vpřed! Arakayn raději mlčí, pozoruje, co se zde kolem děje, a diví se, že ve vzduchu poletují úlomky drobného ledu!? I když je strašné horko na tomto odpoledním slunci, *fíu!!* Do toho si kroutí svým dračím ocáskem, který má jako jediný člověk možná díky pradávným genům svého otce i dračího rodu samotného. No a letíme zdejší namrzlou letní loukou ještě zhruba dvě tři hodiny, kde už je zdálky vidíme!!!

„*Polk! ...Pááni!! ...Raději zpomalím!*“

A vidíš je také, Arakayne?? *Uf!* Jeden se právě protahuje a otevírá tu svou velkou chladnou tlamu!! Ta by spolkla snad celou zlatou bránu jak nic! ..*Polk!* A hlavou sahá až skoro k prvním mrakům na nebi!! Vidíš to???”

„Vidím, Rini! Vždyť jsou skoro obrovští jak ti megadragoni z legend a mýtů, o kterých jsme se učili ve škole od kouzelných draků a numínů! V tom předmětu v šesté třídě, v tom ..jak se jen jmenoval? Jo! V mýtech přírody!

Je to téměř neuvěřitelné, jak jsou skutečně neskuteční! A ještě k tomu všude ten mráz! Ty je chceš opravdu vyzvat na souboj oba dva Rini? I když jsou rozlehlí skoro jak ty skalní hory před námi??“ Dopovídá Arakayn, div si nespolkne jazyk úžasem!

...*A mezitím nás již tito dva obři dávno pozorují!*

„Ano! Chci!! *Polk!* Každou výzvu přijímám! Ať je jakákoli! I když jsem si jistá, že zde zcela určitě asi prohrají, *pchéee...* A proto se s nimi právě kvůli tomu také utkám! Víš?! A ty Také! *Hahahaha hahá!!* Arakayne!!“

„Já vždycky věděl, že nejsi normální, Rini!“

Odpovídá mi ona kurážně, ač i trochu hloupě a mě ignoruje. Hledí si vstříc svému osudu i vstříc svému rozhodnutí, které mi vůbec nedává smysl. Má úsměv jako pravá šelmička, ale i šťastné slzy, jak moc hodně se na ně těší a jak je se svojí nedočkavostí porazí, i když nemá podle mě nejmenší šanci, až i já dostávám z ní strach, z toho jejího vážného a nesmiřitelného rozhodnutí, které dělá vždycky! *Chjóo...* A pokaždé to dopadne hrozně!

Najednou ale cítím udeřit její srdce, když se jí pořádně držím, abych nespadl. A tak už i nějak chápu, že necouvne.

„Jsem přece Nandu Parafalí! Arakayne! Tak už bys o mně mohl přestat někdy pochybovat a trochu víc mi i důvěřovat! Vždyť mě už znáš poměrně dost dlouho!“

Dopovídá a už jsme skoro přímo před nimi! Jsou opravdu ještě větší, než jsem si zdálky myslel, jen vrhají stín daleko za nás do louky! *Polk!* Rini dolétla troufale ještě kousek blíže!! ? Až před ta ledová monstra s hladovými hlasy, sahající až do nebes! Kde svým stínem, i spolu se skalním převísem Drhán, zakrývají celou okolní vodopádovou krajinu! A Ona?! Že se nezastaví blíže než tak jeden dva dračí kroky od nich! Aby prý pocítila jejich duševní i magickou sílu těla na tělo?!?! Ať to stojí! Co to stojí!

A taky že jo! Cítím ji i já! A to jsem o sobě nikdy nepochyboval a své síle také věřil ..trochu ..možná? Jenže co to? Rini ze svého srdce vypouští také svoji začarovanou moc, až jsem skoro spadl! V mžiku ji cítí i ti Dva Modří před námi! Jen jeden z nich raději couvá a málem padá na obří zadek s ocasem! Rini seskakuje z magického sviřtu do trávy, prokřupuje si své pěstičky a dává průchod své magické síle teď v plné své kráse!!

„Ty si pro mě, Rini. Tou největší žijící legendou, která se kdy narodila! Už nepochybují! Takto otevřít bránu svého srdce a dodat mu této neskutečné magičnosti, to neumí jen tak někdo. Dokonce ani naši učitelé na škole ...polk!“ Pomýšlím si, ale raději nic neříkám nahlas z respektu k těmto dvěma bájným tvorům a aby si toho Rini nevšimla také. Zase by se mi jen smála!

Celá krajina se náhle z toho uklidňuje. ? Ti Dva Obrovští dělají ještě jeden krok vzad a jeden z nich opravdu sebou plácá o zem, jen klopýtl svojí obrovskou modrou nohou o sebe! A krajina pod jeho váhou se strašlivě třese!! Já se začínám okamžitě potit a o svých schopnostech pochybovat. Ihned беру zpět, co jsem si o sobě myslel a že bych se někdy Rini dokázal jen trošičku vyrovnat. No a raději mlčím a stojím za ní ..*polk!!* Ptáčci přestávají cvrlikat, jako by je zamrazilo!? Voda, která z těch obrovských vodopádů vytéká,

tam, několik kilometrů nad námi z toho skalního převisu Drhán, plného povislých lesních stromů, je v tu chvíli rozprášená všude kolem! Vzduch začíná i v horkém slunci i tak stejně namrzat! A pozastavuje se! Jako by měl respekt z nich také jako já, který si už pozoruji vodní kapičky i se zelenými lístky, jak začínají být pokryté ledem! No a díky Rini se tu stává najednou Kouzlo!!

Jakmile dělá svůj druhý krok k nim, kde otevírá už veškerou svoji kouzelnou moc, musím se vážně smát! *Haha..* jen pokyvují ze strany na stranu hlavou, protože tomu prostě nemohu uvěřit! Musela si ji snad šetřit už od dětství a nikdy nepoužít! Taková magická síla rodu nandu parafalí snad není ani možná, ale děje se to, přímo mně před očima! A všude poletují fialové maličké krystaly společně s těmi zamrzlými ledovými kouzly a vodou od vodopádů! Magie tu doslova z nich tří žhne!! Rini teď obklopuje svojí vznešenou velmi silnou aurou zdejší luční okolí, od dohledu k nedohledu. Její duševní síla mladé holky sílí a sílí, až je tak nezměrně obrovská, že i vítr dostává její svěžest a mění se do lehce fialového! A my tři? Koukáme jako vyplašená polní krysa nebo strom moudrosti, když ho s něčím překvapíte! Jen se tomu divíme! Mezitím však mladá Rini pohlcuje už celou louku, snad až ke zlaté bráně! Nechci tomu ani uvěřit, že to přede mnou takto dlouho ukrývala! *Polk!* A je to neskutečné, co doopravdy umí!

Slunečný den se celý v purpurové rozzařuje! A celou loukou silně jako pravý karát prozařuje! „, sssSSííí...FFF!!! ! ! ... ! “

Ona si jen pevně stojí vzpřímeně a hrdě na svých nožkách, se svým krásným vzorovaným temněšerým oblečením a pohádkovým koruntem na hlavě rodu nandu parafalí. A v tom okamžiku ten jeden z Ledových Draků, stejně ztuhlý, nevědicí co dělat, stejně jako já. Rukama mrštně za zády švihá a rychle zase vpřed k nám! Kde

najednou drží snad tu největší knihu! Jakou jsme kdy spatřili! Rini se úplně celá zastavuje od svého čarování a enchantování této krajinky nedalekých stromů i trávy, a jen kouká! No konečně je aspoň v klidu! „*Uff!! Myslel jsem, že nepřestane! Málem mi z ní kleplo! Ona to fakt s tím soubojem myslela vážně! Polk! Čarodějka jedna praštěná!*“

Kniha to je obrovská! Větší jak my dva s Rini dohromady, i když by se mi postavila na ramena. A k tomu ten drak začíná promlouvat svým ještě otřeseným, ač dračím hlubokým hlasem!

„Stůůj! Rini!!! Prosím tě dítě!“ ... „Máme pro vás ten největší a nejzajímavější příběh všech dob! Vašich Rodičů!! Vidíš? Byl sepsán nově v dračí knihovně v Dracarii a chci vám ho s Bráchou, co spadl z té tvé magie na zem, celý povyprávět! Vzdáváme se ti, pokud by ti šlo o duel! Již dříve jsme byli poučeni o tvrdohlavosti a neústupnosti nandu parafalí! I když o to teď vůbec teda nejde. Tak prosím, zklidni své ošemetné nedočkavé magické ruce a podívej se před sebe, co držím pro vás dva v rukách!“ ... „Dalo to opravdu velikou práci, tuto knihu sem dostat až k vám! Že jo, Brácho! Stejně jak nás samotné! ..*Ghe!* ..*Ghe!* A určitě stejně tak ji i napsat. No a to nemluvím o příběhu a cestě, která se k ní ještě váže! Tak poslouchejte pořádně!“

Rini okamžitě zničehonic poslouchá, jako by ji očaroval! ?? Což se u ní moc nestává, jediné tehdy, když ji něco opravdu zajímá nebo když ji babička volá na oběd. Či když vyhlásují na konci školního roku samozřejmě duelové turnaje a prázdniny. A já jen koukám taky!

„To je určitě *Magická Dračí Kniha*, Rini! O takových jsem už slyšel něco málo i já! A nejen ve škole! Prý jsou to knihy vzácné

a veliké, plné kouzel a čar a neskutečných příběhů i nejkrásnějších dlouhých pohádek! Jsou plné mnoha krásných poutí hrdinů, o magických soubojích a pradávných lesních časech i šašcích a historických nebo jiných cestách, ať už dračích, nebo jiných předlouhých! I o skutečných největších kouzelnících svých dob! Prý je píší a popisují snad jen kostry, pohádkoví nebo kouzelní draci či nesmrtelní z těch nejstarších a nejmoudřejších národňanů! ... *Uf! ..uf! ..uf!*! Tu chci dom a ukázat spolužákům!“

No a než stačím říct ještě něco dál. Ten druhý drak, co spadl před chvílí na zem, tu velkou knihu vyfoukává svému bratru ihned z ruky a okamžitě začíná!

...

„Náš příběh o mně a mém Bráchovi se odehrává kdesi jinde. V jiných časech i jiných místech tohoto kouzelného prastarého světa a není v této knize napsán, ani jen tak někde sepsán. Je to příběh tak starý, jak starý je už náš život. Ale i život některých legend a mýtů z těch nejstarších. Je to ale hlavně příběh mne, Smrtimraze, i mého staršího bratra, Zamrazila, kteří jsme měli veliké štěstí, stejně jak i velikou odvahu, se setkat už dávno v dobách prastarých a pradávně minulých i s vašimi rodiči! Ano, je tomu tak! Náš příběh vám ale budeme vyprávět třeba někdy jindy, milé děti všemocné a pramoudré Haydi a všemocného dračího Gyldrease Dragohavka, prvního kouzelného člověka. Má milá Phantomko Rini a ocasý Arakayne Gyldreasi.

Je to to nejlegendárnější vyprávění, mýtus nebo samotná legenda cest hrdinů, kteří si tak sami zvolili. A vše začalo díky jedné malé víle Sniu a holčíně Raybeam!

...Díky Jim! Díky Jim a Sláva!...

A je snad i příběhem všech národnů, bytostí lesa, ale i černého podsvětí a Temných! Prochází světy nás živých i světy patřících do krajin neživých, ač kouzelně překouzelněných, o kterých ani tenkrát kdysi mladá vědma Raybeam, ani vaše babička Idin, neměly vůbec potuchy. *Hmm*, no možná.. aspoň si to teda myslím. Ale je hlavně příběhem vašich rodičů, mimo i celé jejich povedené party. Vlastně jsou v něm i jiní malí hrdinové, kteří se na záchraně proti kouzelným Černým Měsícům nějak podílí či i nějak z nějakého důvodu tam připletli.

...Té záhadě totiž není pořád konce!

No a tato veliká kniha, která byla pouze na začátku jen *Legendou o Ancary*, co se mi podařilo zjistit od jistého indrácie, což nikdo nevěděl. Byla jen takovou malou krásnou lesní cestou jednoho dlouhovlasého nejmenovaného otce prastarých. A potom i další, která spojila mladou Raybeam se svojí vílí kamarádkou Sniu, tenkrát někde už v lesích Galárie. Tam se potom k nim z kouzelných vesnic Kyrandie připojili i ostatní důležití, stejně jako kouzelník Dayen se svým mluvícím mečem nebo i dryáda z lesů, Sitrin. Či dnes známý plazák Pestez a další a další. No a opravdu po časech se stala tato legenda legendární a mýtickou, díky i světům Esprit, patřícím Matce Smrti. A hlavně díky zakletým Černým Měsícům, s tou největší mocí, jakou si můžete jen představit! A jak šel čas, přidala se k nim už i vaše máma, Haydi!

Dnes je tento příběh, v dračí řeči, také nazýván mýtickým mýtem a tím nejdelším příběhem ze všech dračích knih! O kterých ani kouzelné rozcestníky nemají potuchy, jak je dlouhý!

**Spisovatelskými Draky bylo potom původní
dobrodružství přejmenováno na**

**Pralegenda Pohádkové Fantazie a
Mýtická Legenda o Ancary**

...

*Z Velké Knihy Fantazie a
Z Velké Knihy Dračích Kouzelníků*

*Jež je dějem našeho života současnosti, mimo i nedávné minulosti.
Ale všem je hlavně tato legenda známá jako Ancary nebo Bluuren,
protože se prolévá více časy, kolem více národňanů. Mnohdy ani
nevědí, že do ní vlastně také i vstupují a zasahují. “*

Usmívá se drak na mě i Rini a ještě dodává.. „A je to i učebnice pro vás dva a vlastně možná i pro každého, abychom si dokázali poradit i v těchto časech, když naše stará Vědma, vaše babička, je těmito záhadnými kouzly Černých Měsíců stále pořád ještě nějak zasažená. Ona totiž jako první, v důležitých dobách, již tuto prastarou Knihu začala psát jako její původní zakladatelka! I když vlastně ten černý Indrácie něco také říkal, ale to si už nepamatuji. Černé Měsíce totiž oplývají z nějakého důvodu zvláštním tajemstvím, které i jí je dnes ukryté, stejně jako nám ostatním. Vědma Idin Rylianda Katopie, vaše pramoudrá zlatá Babička, nebyvala totiž vždycky taková, jakou ji znáte. To bych mohl vyprávět! Ale kvůli tomu tady nejsme. Máte ale opravdu štěstí a buďte rádi za takovouto pořádnou bábi! Cítím i sem na dálku, že na vás dává stále pozor a ví úplně o všem, co se tady děje!“

„To jako vážně, Arakayne?“ .. „Nevím Rini, snad ne, jinak máme zaracha ani nevíš na jak dlouho! ..Polk!“

„Hlavně ty jí buď vděčná, Rini! Jsi totiž až moc do všeho *hrrr*, když máte toho tolik před sebou, na to abyste se mohli už vrhnout na.. *O! ...No?! ...Uf!!* To teď raději není důležité! A ještě je potom tato kniha doplněna od Raybeam a Sniu, které ji potom začaly psát také. Potom však... “

„A to jsi skutečně neměl teď Brácho! *HA HA HA!!* Doufám, že jim to teď vysvětlíš! *Ha Ha Ha Ha Há!!*“ Stačí říct jen Zamrazil a Rini okamžitě skáče obrovskému Smrtimrazovi do řeči a Ihned chce odpověď! Co tím myslíš!!

„Myslíš Kam vrhly?! Smrtimrazi?!! ...*Prosíím!*“ Usmívá se na oba svým krásným šibalským úsměvem, jen čeká na odpověď!

„No, tak teď už jim to musíš říct, Brácho! Znáš přece její matku Haydí! Ani my, obří prastaří draci, pramoudří a prakouzelní, *He! He!* Nemáme žádnou šanci ani moc toto děvčátko od jejího velkého osudu a života odradit! I kdybychom chtěli celým svým dračím srdcem! Holt jsi to už nakousl, tak pokračuj! *Ha Ha!* Však vzpomínáš na naši hloupost tenkrát! To Byly Časy!“ Povídá nejmocnější drak svého rodu dnešního světa i světů minulých, pradragon Zamrazil! Také přezdívaný mezi nimi jako Excalibur Zamrzávač, Legendární Dračí Bojovník, jenž zatím neprohrál ani jeden souboj s drakem ani dávným dragonem!! A jako jediný dokázal porazit svého silného bratra Smrtimraze! ...*Ale zpátky!*

„No, vy milé děti. Když už jsem to takto nakousl, *hehehe*. A Tady můj povedený Bratr to ještě zpečetil!! Tak vám to tedy přeci jen řeknu.“ .. „Počkej Smrtimrazi! Jak zpečetil!??“ Ihned Zamrazil odvětil a jeho bratr Smrtimraz se k němu přiklání a šepem mu tiše

povídá! „Přece mě v tom nenecháš samotného! Navíc za to můžeš také! Počkej, jak se to dozví stará Vědma, co je hlídá! *Polk!!*“ .. „A co teprve Haydi! Na to jsi Bráško nepomyslel?!“ Klepou se oba dva na hlavě a škrabou na zapoceneném modrém šupinatém čele, jen se jim jejich krásná vodní azurová barva třpytí. A shodují se, že mají jak dračí moudrost, tak i dračí hloupost! Obá se na mě s Rini usmívají, jako by nic, ale jde poznat, že mají strach, a Rini je už opět nedočkavě přerušuje!

„Co vy dva si tam šuškáte?! *Hmm?! Ihned nám vše řekněte! Odpovězte!*“ Na nic nečeká jako pravé ryzí ostří, až tím draky pořádně mrazí! A já raději mlčím, vidím, že ona na to stačí totiž sama, i když mi připadá trochu teda drzá. Ale takto se ve škole chová k profesorům vždycky a oni ji za to milují, zná snad všechno, co je potřebné totiž! Premiantka a Starostka! Už mi ti dva povedenci dokonce díky ní ani nepřipadají tak velicí, jak když jsme sem letěli přes louku a viděli je z velké dálky, ač jsou nezměrní skoro jako ten skalní převis před námi! A dělají také správně, že se moc nestaví a nejsou jako ostatní draci královští, kteří jsou celkem víc zapálení do debat i rozmluv. I když jsou tedy mnohem menší jak ti dva. Mnohem! ..Nikdo by tady totiž nechtěl, aby řekla to slovo o Duelu! Ze kterého mají všichni okolní tvorové strach a velikou starost o sebe! A to je Rini teprve čtrnáct roků! Co z ní jen bude, jak bude dospělá jako její máma?! *Polk!!* Raději si to nepředstavovat! No zkrátka by se s ní nikdo utkat, pro dobro všech, nechtěl ve vážném! Jak jsem viděl už párkrát ve škole i z duelů jen tak venku před bránou nebo na náměstích s ostatními dospělými duelisty a strážnými.

Ona totiž, když jí bylo třináct let, porazila tenkrát na velkém květinovém náměstí kašen Krále Kyrandie, který zde byl jednoho dne na přátelské cestě za místní naší královnou a měl to štěstí, nebo smůlu zrovna na nás narazit. To nikdo však nečekal, určitě ani on

ne! ...Přistoupila tenkrát k němu, to si pamatuji jako by to bylo dnes, o polovinu menší jak on dospělý, oblečená jako vždy ve svém krásném temném oděvu rodu nandu parafalí. Prohlédla si ho zblízka a přeměřila. Potom se mu podívala do jeho magických očí, kde ji on už nemohl dále ignorovat pro její magickou moc a říkat jí jen malé děvčátko. Svůj milý postoj musel dát stranou i se svojí procházku po náměstí a vskutku se s Rini utkal!

Celý dav to to odpoledne sledoval a nebyl to žádný slabý souboj na nízké úrovni, kde by se jen tak používala nerozvážně kouzla mrazící kaluže nebo vystřelující obyčejný oheň, ale právě naopak!

On když tenkrát spatřil, co v Rini skutečně je, hned dal průchod svému obranému drahokamovému a diamantovému kouzlu spolu s ohnivou magií pro lepší ochranu, a stejně to byl na konec on! Který zde před Rini poklekl a uznal ji za silnější soupeřku! To se jen tak už nevidělo u nás! Uznal ji i za kamarádku, ke které i dnes vzhlíží, protože jí posílá stále dopisy, jak ona pokračuje ve svém studiu i duelech. A možná proto je i Rini do všeho tak *hrrr*, když má podporu samotného Krále Kyrandie. On v ní vidí totiž něco jiného jak místní obyvatelé a učitelé ze školy. Hodně ji to tenkrát totiž proslavilo, toto neskutečné magické vítězství, a z Rini to opravdovou siláčku udělalo v očích mnohých. Především teda dětí a studentů od nás. Stala se jejich místní malou Hrdinkou! A její malá sláva se dostala i mimo Zlatý Svit, což prý přidalo na proslulosti i její matce, se kterou by raději nikdo nešel do potyčky! To chraň každého nešťastníka!

Ale co předvedla dnes tady, jak plála fialovou magií krystalů, tak to mě vážně překvapilo! Její máma bude asi naprostá magická bestie, *polk!!* Tak takoví jsou nandu parafalí, již zdědili kdysidávnou moc z mýtických lesů kdysidávného času!

Zamrazil se sice trochu teď při podvečeru diví, že jsem takto na ně zničehonic spustil tento příběh, a Rini se jen z boku uchychtává, jako bych si mluvil sám pro sebe! A vzhlížel si do oblak ve vzpomínkách! *Jejda!* Až se i začínám stydět a červenat a sám sebe se ptát, co to do mě jen vjelo! Asi jsem se nechal unést, *hehe*.

Zamrazil najednou spouští, aby zdejší svěží západ slunce ještě více oživil a hlavně se dostal k tématu, o kterém mluvil, než jsem mu skočil do řeči já, *hehehe...*

Zase si bere tu knihu do modré ruky, dělá si trochu pohodlí na kusu bílého kamene, jen mu na křídla dopadají chladné vodopády, v tomto horkém začínajícím večeru. S obřím Bráchou nám ještě povídají to, co Rini chtěla vědět, až se zase skoro vtipně hádají, protože mají strach z Vědmy i naší matky, co jim prý za to udělá, až se to dostane až k ní! *Hahaha!* Opět se totiž propovídají, jak nechtějí. V dálce už vidím na obloze modrou lunu. Z jezírka opodál, támhle u stromů, kuňkají divoké žáby a poskakují z kmene na větev kouzelné ještěrky. Drak si příjemně mručí, a že konečně už začne, jinak se nevrátíme dom ani ráno! *Polk!*

OTEVÍRÁ OBROVSKOU KNIHU

Dcera Haydi i já, syn Gyldrease, se posazujeme na kámen naproti nim, v tomto krásném příjemném večeru plném čarovné krajiny a magických hvězd. A příběh začíná...

◆◆ SLOVA STARÉ VĚDMY ◆◆

Před Hlavní Poutí
Od Staré Vědmy, I. R. Katopie

Tato pout' převeliké lásky a nekonečného přátelství,
stejně jako temné temnoty, je příběhem všech hrdinů, kouzel
i kouzelníků a nejen, pocházející už z hodně dávna předtím, než se
vůbec oni samotní vyvolení narodili. Je tomu už za dob starších
časů, jak první taurielové i prapotomci mýtických moudrých
pradraků, kteří obojí jsou z jedních prvních kouzelných bytostí
známého lesa, podobní i dnešním lidem a čarodějům Kyrandie,
však jen odlišní snad svýma dlouhýma špičatýma ušima. Vlastně
je tento příběh ještě starší, sahající až k národům nandu parafalí
a dávným numínům a indráciům, z dob nejstarších,
Zlatých!

*V Příběhu se dočtete o mnohých přátelstvích našich zachránců,
z mnohých druhů národňanů, s mnoha dobrodružstvími, legendami
i bájemi o statečných lesních strážcích, královských dracích i ví-
lách a všech ostatních malých i velkých hrdinů i nehrdinů, vedou-
cích stále hlouběji a hlouběji do magického tajemství ohledně Čer-
ných Měsíců! A nezlomných Temných!!*

„Za svůj dlouhý život jsem již napsala řadu knih, jako je například *Historie Dávnověku, Mládí Dina a Ary* nebo *Kniha Prastaré Magie Run a Kouzel*. A také jsem psala mnoho příběhů různých poutníků své doby, či i o kouzelných místech našeho světa, která jsem navštívila a jejich krásou zůstala i dodnes oslněna! Ale žádná z předešlých knih si nezaslouží takovou pozornost, jako je právě tato, kterou i potom časem Raybeam se Sniu rádi doplňují, podobně jako další z jejich party.

V této velké knize se dočtete mnoho o jejich životě, kouzlech, která se učí, i o dalších záhadách, a a tak dále...

Ale zaznamenávat právě toto veliké dobrodružství jsem začala až na základě důležitosti a záhadě Černých Měsíců, nad kterými prohrál snad už úplně každý, kdo se jim postavil za těch 300 let. No a také proto, že do ní vstoupí v budoucnu i má sestra, Nebeská Vědma Podsvětí! A Vůbec mnoho dalších!“

••

Čas věků Luční Hvězdy je již u konce,..

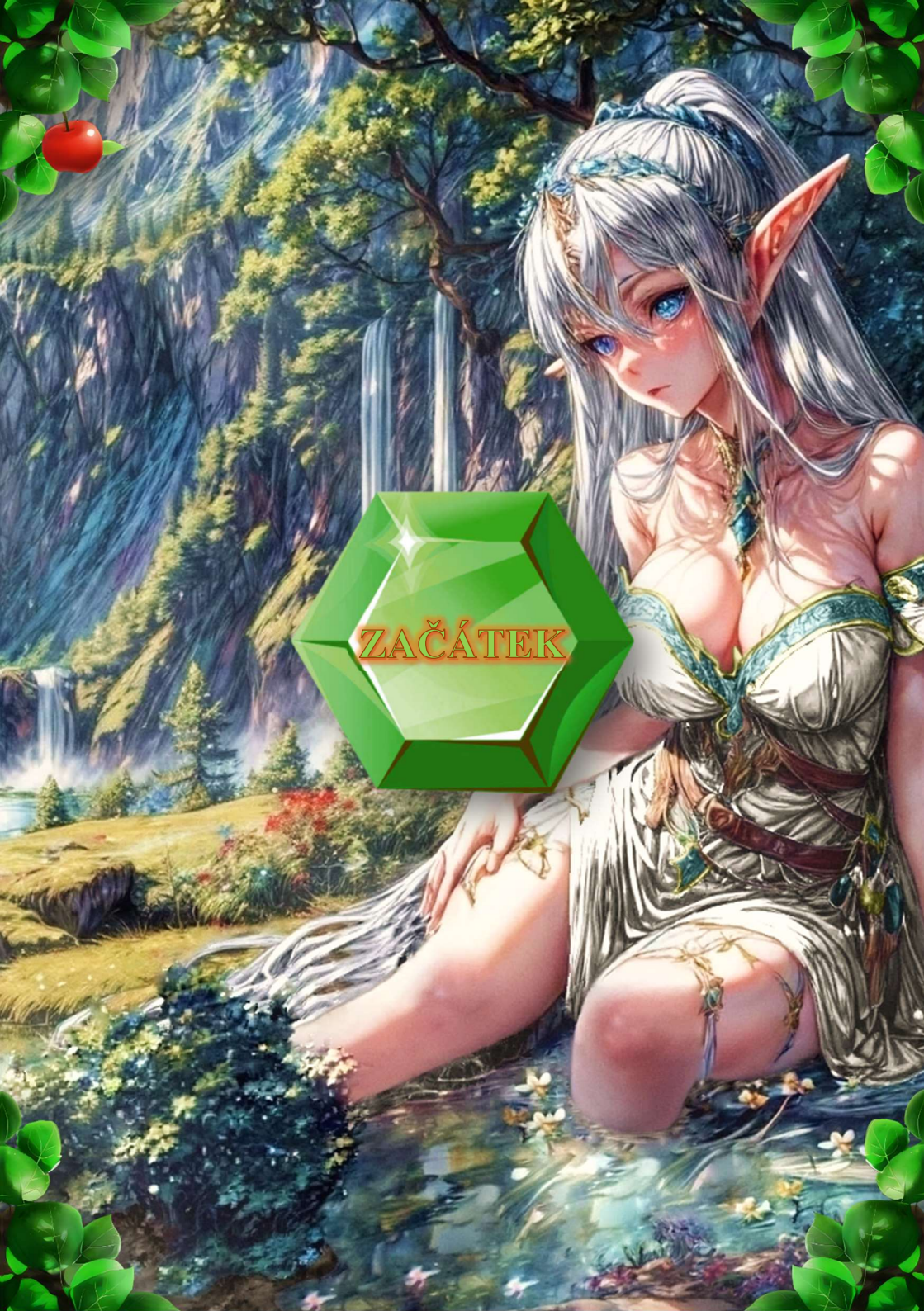
A v Kyrandii i Dracarii, vlastně po Celé Katopii. Se začíná dít něco zvláštního, jiného, dosud neznámého a neprozkoumaného. A ani já, Vědma, z toho nevěštím nic dobrého, na co mi ještě mé schopnosti vystačí. Objevují se zde na různých místech podivná stvoření, Temní, nazývající se!

Ještě ke všemu k té neustále se rozšiřující temnotě od velkých Černých Měsíců, jež vše okolo sebe halí nočními kouzly a neznámými silnými čáry, o kterých se ví jen málo nebo spíše nic.

Jediný dračí princ Arxdrian je snad něčemu na stopě...

••

ZAČÁTEK

Daniel Artuš Lorenc Fux

Mýtická Legenda o ANCARU

I. Díl: Zrození Vědmy

•I•
ČÁST

◆ DNEŠEK ◆

Po 300 letech Druhé Velké Rady všech království
Léto v Galárii, někde v divočině nedaleko vodopádů Watewals

Doba zázraků, úžasné magie a kouzel

◆ První Věk Temných ◆

◆ Kapitola 1. Zrození Vědmy a Legenda o Padajícím Paprsku

...První část

◆ Luna svítí snad jak nikdy předtím. Otevírám pomalu oči, ještě jimi nic pořádně nevidím, a začínám se probírat. Všude kolem je ale tak veliká tma, skoro nic v ní nejde vidět.

Ležím v trávě na paloučku pod měsíčním svitem v hluboké a teplé letní noci, jen šumění stébel slyším. Utírám si unavená očka, cítím, jako bych se snad probírala z nějakého předlouhého spánku, anebo snění? A jen cvrkot cvrčků se ozývá tady po celé noční louce, kam až jen dohlédnu.

„Byl to jen sen, anebo jen pohádka? Už si ani nemůžu vzpomenout... ale co teď tady na tomto místě mám dělat?“

Bez myšlenky, kde to tak mohu být, vidím, že se jen všude rozprostírá veliký temný hluboký les. *Brrr* a fouká i chladný vítr. Sedím si opřená o bílý kámen, zářící díky luně uprostřed oblohy, a nemůžu si nevšimnout, že na sobě mám jen dlouhý šedý potrhaný kabát. Vůbec nevím ale proč?

„Co to tak může být, že jsem na takovémto místě? A proč jsem bosa? To nedává vůbec přece smysl. A proč je tu všude jen ten temný les? *Ach*, nemám z toho moc dobrý pocit.“

Měsíční obloha mi září nad hlavou tolika hvězdami, kam jen mé oči dohlédnou, a začíná tu už být i příjemně, když teď cítím, že mi asi nic nehrozí. Ale stále něčemu nerozumím, „*chjó, snad to bude dobré.*“ Pomýšlím si a letní teplé počasí s nočním chládkem zdejší oblasti dodávají vzácné tiché kouzlo a já pociťuji trochu klid, i když tam někde hluboko uvnitř jsem stále napjatá, jako bych na něco čekala. Černý teplý vítr proudí dál po paloučku, hladí stébla a příjemně mě lechtá po těle. Kousek v dálce noční sova volá, mizící teď tmavou loukou pryč, rušící jen zdejší ticho. A najednou si všímám támhle v hluboké tmě zvláště se pohybujících, kouzel?! Temně barevná, vypadající jako prach, točící se spirálovitě pod stromkem dolů, a jak příjemně se lesknou ve zdejší černé krajině, jež na ně dopadá zrovna svými paprsky měsíce. Naštěstí jsou ale daleko, aby si mě všimla a dolétla až sem, *brrr*, jen tak si tam nočně švitoří a šustí s listím. „*Mám to ale štěstí! Uf!*“ Okamžitě mě napadá a jsem za to moc ráda. Vůbec nevím, co bych měla dělat, kdyby se jen jedno rozlétlo ke mně. Snad i brzy pochopím, proč jsem tady a co se to skutečně děje.

„*Ach..* copak jen budu ale dělat? Ničemu zde nerozumím. Proč tu jsou ta kouzla? Proč ležím na louce pod hvězdnou oblohou a ne v nějaké posteli? Všechno je to moc podivné, *fňuk..*“

A dál je jen vzácné ticho, kde šumění trávy a lístků noci se tiše a osamoceně prohání, jako by mě okem někdo sledoval. Kouzelný klid opět polapuje tento malý palouček a já sleduji hvězdy, jako bych se v jejich záři měla utopit.

„Že je tento měsíc ale překrásný? A kolik hvězdiček dnes večer svítí. Jak jen je to ale možné, že se někdo zničehonic objeví někde tady na takovémto místě? Spím, anebo bdím? Jsem skutečně už vzhůru? *Auvajs!*“ Štípám se do ruky, abych to zjistila. Je to vskutku pravda! Ptám se ale jak? A dostávám strach. Toto místo vůbec nepoznávám a je pravda, že pokud s tou tmou a lesem kolem nic neudělám, budu tu muset zůstat až do rána, *polk!!*

Nevím, co bych si měla počít, *chjoo..* smutná koukám kolem po malé louce a konečně začínám trochu lépe vidět, jak si oči zvykají. Ta krásná luna svítí teď tak silně, připadá mi, jako by byl skoro i den. Jen okolí je trochu více modré a bledé a zvedá se ke všemu malá mlha. To není moc dobré znamení! V měkké trávě se tiše prohání teplý větřík s tu a tam lístky, co mi jemně fouká stříbrnými vlasy, a temný les šumí tajemstvím a nebezpečím, láká mě svými bezradnými pocity blíž a blíž. Připadá mi, jako by tam něco zvláštního, možná i zlověstného, žilo? ..No raději to nechci vědět a už vůbec né jít to zjišťovat!

„*Íííí*, to né! Takové myšlenky mít tady nebudu! Zvlášť když nevím ani kde to jsem! Ale co dál? Škoda, že tu není i nějaké jiné světýlko, než~li ty, Měsíčku. Být tu tak domeček, *ach*, hned bych věděla, co dělat. Mám to ale smůlu! Snad nebudu muset vstoupit dovnitř, támhle!! *Polk!* Koukám, že dole, hlouběji mezi stromy, nejde ani na krok vidět! A co teprve ty podivné zvuky? *Hmm...* ať už je dělají kouzla, nebo něco jiného. *Brr!* Raději ať se nepřibližují!“

Vstávám na nohy a jelikož netuším, kam bych měla jít, vykračuji loukou směrem k lesu blíže. Jdu skrze trávu stále dál až k prvním stromům, měsíc mi září nad hlavou, a čím blíže jsem ke keříkům, tím více mnou mrazí! Sama od sebe se mi začínají třást kolena a zastavuje dech!! ...

Proč mám teď najednou takový podivný pocit?! Vždyť je naprosté ticho, že slyším i vítr mezi lístky, jak si šumí kolem dokola. Není tu ani jediného zvuku nočního tvorstva nebo ptactva, a přesto jako by mě tu něco sledovalo!? Nesmím to hlavně vyrušit! Ale zůstat tu také nemůžu! *Hmm*, kama jen se vydat dál? ... Už už zase pokračuji tiše vpřed, vstupuji mezi první velké stromy a vydávám se nepozorovaně tou temnou cestičkou hlouběji. Když tu se ozývá strašlivé zavytí!!! „*WUuÁáá!!!*“

„*Ach Nééé!!!*“

„*WUuÁáá!!!*“ !! Celička tuhnu na místě! Div nepřestávám dýchat! A když chci udělat další krok zpět na palouk, znova se to ozývá!! Tentokrát je to ale blíž!! „*Ách*, toto se mi vůbec nelíbí! Nesmím se raději ani pohnout! *Polk!* ... Co to? ... Co to jen může být? ??!“ Tiše si šeptám pro sebe, po těle mi stéká mrazivý pot, v hlavě se honí podivné myšlenky a mám strach udělat vůbec nějaký další pohyb. A támhle koukat dál do temnoty se mi už vůbec nechce! Kam dál! Kam? Nejde mi pohnout ani očima, ani nohama! Cítím tu něčí temnou přítomnost! ..*Polk!!*

„Co to? ... ? ... C co by t to tak asi mohlo tam s stát?! Vydává to t takové strašlivé zvuky! Na vlka mi to p připadá až moc silné a děsivé! A ani černý medvěd to asi nebudde! Nebo s snad!?!...!“

A při tom přemýšlení mi kolem hlavy prolétá malinké bílé světýlko a zastavuje se mi přímo před obličejem! ???

„Oh! Jsi snad malá víla?“

V úleku mi vyskakují tato slova a jsem překvapená oním spanilým okřídleným stvořením! Na sobě jen hedvábné šatečky až ke kolínkům v modré barvě, vydávající posvátně zářící drobné světýlko. Celé jsou zdobené modrými a bílými krystalky stejné barvy jako křidélka. A její mladá pleť je světlá jako vločka jarního sněhu s tvářičkami růžovými a vlásky stříbrnými jako ty mé.

Najednou mi cosi chce a tichým šeptáním zběsile povídá..

„! *Utíťěj jichlé pjíč! Už še bjížíí!...*“ Vyděšená a rozklepaná kouká kolem do temnoty, jen ukazuje prstíkem, div popadá dech! Já hned koukám tím směrem, ale nic tam nevidím!?

„A k koho myslíš k krásko?“ V úleku odpovídám a začínám cítit, že jí musím pomoci, protože se něco jistě brzy přihraje! Ona se však rychle otáčí a rozlétá po úbočí lesa dál! Když se ještě naposledy kouká dozadu ke mně, s hrůzou, kterou jí vidím v obličeji, za letu omdlévá a skoro přestává zářit! Doposud se tu vznášela s tichou bílou, která teď jako hvězdička začíná pohasínat, jen ta malá chudinka padá do trávy...

J já se strachy nemůžu ani p pohnout a nechci se raději v vůbec otočit! Za zády cítím, jak roste energie t temné hrůzy a začíná polhcovat celý palouček! Je větší a větší!! A už skoro u mě!!

„!! *T takto tady přeci nemůžu zůstat! J já n nechci! J já nechci být snědenááá!*“ Dostávám špetku odvahy a nakonec se přece jen otáčím! Jen mi kape pot z čela... a ...? ...!?!

◆ ... !! S s stojí si tu nade mnou !!! ◆
! Obrovský Temný Tvor !!!
◆

Velké černé rohy! Drápy a zuby! Trčící mu z tlamy, ze které vytékají ohavné sliny! A jeho srst je naježená a divoká, jakou nemají ani staří černí velcí vlci! Lovci Temnoty!!! A ty Oči! Ty Temné Oči!! Jsou jako černé zrcadlo!! Naplněné plné dychtivé zběsilosti a hladu, že! *Polk!! !!* A a ten jeho pronikavý pohled?!! *Fuj!!* Temnota mě celou pohlcuje, protíná se mým tělem jako černý šíp a dostávám nepředstavitelný strach! *Fňuk... Fňuk...* Srdce mám jako kostku ledu! Vysychá mi v puse a vytrácí se má životní síla

„Oh! Tak tady to pro mě končí? Jaká je to jen škoda“
Pláču a bolí mě pomýšlení, že jsem ještě nic nezažila. A ta malíčká támhle? Ani se nehne chudinka.

„...Měsíííccccc ...tíííkejj“
Šeptá mi tiše do ouška vánek !?

Nevěnuji mu ale žádnou pozornost a soustředím se jen a jen na Něj!
Na Toho Temného Obrovského Tvora!!

„Polk!! Jak jen hrůzostrašný a veliký ještě dokážeš být!?“ Pomýšlím si při pohledu na jeho tělo. Je to skutečný ohavný Temný Přízrak! Nemáme už pražádnou naději! Tohle je naše poslední chudinka! Spouští se mi slzy *„jsem tu jen takovou chvilinku, přála bych si aspoň něco krásného poznat, ...než bude konec. ..Echm ..Echm.“*

Koukám mu do těch smrt a hrůzu nahánějících velkých černých kukadel. Podlamuji se mi kolénka a padám na zem do mokré trávy vedle víly. Sleduji, jak se on už přibližuje a natahuje svoji mohutnou ruku, že mě chytí. Plíží se pomalu jako dech chladu z rána. Poslouchám kolem šum větru a jak mu z huby kapají smradlavé kapky slin, už raději nepřemýšlím...

Přesto jak je obrovský, pohybuje se tiše, dokonce tišeji jak okolní tráva. Jako by si pro mě šla samotná ta s kosou! „*Tak takový bude můj úděl? Při měsíčku a za tolika hvězd? Někde tady v končinách, ani nevím kde?*“

Kam šlápne, stébla raději uhýbají do stran a ta, co to nestihla, mění se na stejně černá jako noc a on sám. Posledními smysly, které mi zbývají, z nich cítím, jak se jejich energie čisté přírody mění na úplně jinou, černou a čirou! A on už je téměř vedle nás! Otevírá tu svoji obrovskou tlamu plnou tesáků a chce mě sežrat!

Potichouнку vzdychám, slzy odkapávají. A bez sebe, aniž bych si to uvědomila, беру tu malinkou vílu a běžím temným hvozdem hlouběji a hlouběji a je mi úplně jedno kam šlapu nebo kam směřuji! Hlavně musím od něj pryč! Přeskakuji přes kameny a větve, prodírám se houštinami a malými bažinami. Stříbrné slzičky se mi lesknou za zády jako pramínek vedoucí ho ke mně a nehodlám se zastavit ani na jedinou chvíličku! A v ten moment, když už si myslím, že mu uteču. Zakopávám o větev!??

„*To nééé, ...au au au!* Musím se rychle vzchopit a zase postavit!“ Utírám si oči, i když jimi nemůžu přestat brečet, a stále držím pevně tu malinkou krásku, aby se jí nic nestalo! Zase vstávám, nabírám dech a ženu se dál do krajin temného lesa! Neohlížím se a pořád vpřed, jen co mi nohy stačí!!

Běžím a běžím, v hlavě si držím jen jedinou myšlenku! „*Musím nás zachránit! Musím! Prostě Musíím! Za žádnou cenu nesmím teď zpomalit nebo znovu zakopnout!*“ A i když ho slyším za zády, jak jeho smradlavý dech mohutně po nás dychtí! Stále pospíchám temnotou hlouběji do hvozdů mezi stromy a keři trhajícími mi ošklivé kabátek, že snad se mu ztratím!

?!

„*?!!!* To jako najednou dobíhám sem? Jen tady na okraj vysokého útesu!? Po tom co jsem se tak snažila a z toho paloučku se konečně dostala!?? *To snad Né! Co teď? Co teď!?* Tady to nemůže přece skončit! Ne takto! Takto né!!“ Podlamují se mi kolena a všude kolem sebe z výšky vidím neskutečně rozlehlý prales! Nevidím mu konců jak je veliký a všude se táhne dál, kam až mi oko dohlédne! Modře zářící luna a bledé mraky na obloze tam na mě už čekají a nyní přichází určitě můj poslední nádech!

„*Ach!* Opravdu jsi tak převeliký a tajemný, Lese! *Fňuk, fňuk*, připadáš mi, jako bys pohlcoval celou tuto zemi. Nevidím ti konců ani začátků. Bojím se! Tak moc se bojím!“ Držím si jednou rukou obličej, kde mi stékají nezastavitelné kapičky, a druhou tu malinkou vílinku, aby cítila, že tu není sama.

V tom si všímám drobných bledých světýlek támhle pod námi?!

Někde zezdola začínají pomaličku stoupat výš a výš a ještě více zářit! „*?? Někdo nebo něco tam snad je? Nebo se mi to jen zdá?*“ Utírám si oči, ale jsou příliš dole a já přes slzy skoro nic nemůžu vidět. Nemám vůbec ponětí, co se bude dít dál, a zmateně jen koukám a čekám... !? A On už se žene! Na měsíční světlo k nám !

„Je to tu vskutku výška, *hehe*..“ Dokonce mě napadá i skočit, ale to bych té krásce neudělala! Spí mi tady v náručí jako nevinátka a vůbec nemá ponětí o tom, co se děje. „Tak krásný pohled je na tebe ty malinká princezno, i tady na konci všeho. Jsi tak krásně jemná, škoda jen, že tě nemůžu poznat lépe... ..“

„! *Takové možnosti ale nikdy nenastávají přece!* Copak si nedokážu i v takové situaci pomoci sama!? Musím se Vzb chopit!“ Utírám si do rukávu obličej a znovu se snažím něco rychle vymyslet! Jsem ale opravdu v úzkých a jak se tak koukám, vypadá to skutečně na konec! Celá skleslá nevím co dál, a ten už se vynořuje támhle za stromem ze stínu!!

„*Aha! Támhle!!*“ V jediný okamžik si všímám velikého kamene, jen kousíček od svahu, asi tak na dva skoky! A okamžitě sebou trhám do strany a skáču za něj! Už jsem jen tišší jak tiché noční okolí a ani se nehnu! „*Snad se mi povedlo schovat včas!*“

Strašlivé zavytí se ozývá ale znovu!! „*WuIAAA!!!*“ .. „?!?“ Tento-krát takřka přímo vedle mě!!

!! Nechce se mi ani zvedat pohledem! Studená husí kůže mnou proudí a támhle ze stínu vykukuje už jeho hlava!! Kouká okem po mně !! !! ?? Dívá se mi přímo do obličejě !!! ?? *Polk!!* Dělá se mi z toho zjevení špatně! Jsem naprosto zhrozená!! Přestávám dýchat! Ztrácím vědomí a zavírám před tím vším oči

„*WuIAAAAA!!!*“

Řev se ozývá znova a znova a do obličejě mi létají hnusné kusy slin a celou mě špiní! Celička se v roztrhaných šatečkách znovu probouzím, a třesu strachy!! ...!! ...!! ...!!

Tluma, ze které jde cítit hniloba a temný puch, se otevírá!! A já se té bestii dívám přímo do ní!! Třepu se a držím jemně bez sil tu malinkou chudinku, jen se mi klepou ruce, a on už nás chce jistě scvaknout!!! „*To je Konec!*“

„*Bojíššš seeee měěě ?!!!*“ Promlouvá dech smrti smutným a nebezpečným hlasem! „*...??!...*“ Chvilíčku mi něco najednou probleskává paměť! Ale on jako studený vítr a starý chrančivý dub promlouvá znova a já zase upadám do slabosti! Tiše se přibližuje, a když dělá další krok, celý svah se s námi trhá ! ! !

„??“

„!!!?“

„Tak to je asi náš konec příběhu, moje milá kamarádko. Spinkej a neboj se už ...*Cink! Cink! ...Stříbrné kapičky padají.*“

Letíme vzduchem dolů jako vyčerpaní motýlci, nemáme už žádnou naději, div i neblouzním. A nechávám se nést jen větrem a svým krátkým nemilým temným osudem. Kameny a větve letí vedle nás, Temný Tvor kolem sebe šije a čapá, padá taky! Já sleduji jen modrou lunu, která tam nad námi mile a v poklidu si svítí jako oko noční oblohy. „*Ach, byla to jen taková chvilíčka, malá vílo, ...promiň.*“

Bestie sebou škube a máchá prackami! Drápe o kameny a snaží se mě i tak chytit! Vůbec nechápe, co se jí děje, a mně je jí trochu i líto. Vydává hrozivé zvuky, vytí a kvílení, chrčí, až se skoro dusí, a já si teď všímám jen těch jeho temných očí! Těch očí, jak se v nich cosi leskne!! Nejsem sice už moc při smyslech, ale stále držím tu malinkou krásku a sleduji jeho smutný pohled. Padáme spolu dolů a je mi už vše jasné... Jediné, co mě trápí, je to malinké překrásné stvoření, co se mi snažilo ještě před chvílí pomoci.

„Je to tak smutné. Jaká jen škoda, že to musí takto skončit. Kéž bych měla více času a nic z toho by se nestalo a byly jsme někde úplně jinde. Třeba na rozkvetlé louce! ...hehehe.“

Zavírám před tímto světem oči, loučím se s vílou, držící ji pevně u svého srdíčka a tak vřele a mile, jak jen dokážu. Ona si stále vyspává a bez mávání křidélek svítí méně a méně, jako by tu už možná ani nebyla. Prostupuje mnou ticho a temná prázdnota, kolem jen On, temný velký les a teplý příjemný větřík, tichá noc plná hvězd a nějaká ta bledá šumící světýlka.

... ? !

Náhle se mi před obličejem začíná objevovat té bílé podivné záře víc?! Dokonce jako bych v ní viděla i nějakou postavu s křídly? „*To už tak blouzním?*“ Pořád jich přibývá více a více a já si už myslím, že se blížím do nebe a obklopují mě duše zemřelých, co jemně zvou konce jedné z cest k nové!

„...*Přijímám ...to!...*“

Myšlenkami jim povídám a podivné hlásky začínají mluvit!?! Něco slyším přes ten křik toho obrovského tvora, ale ne moc dobře. Už k nim natahuji ruce, aby mě přijaly, a šeptám.

„*Snad ty malinká krásná vílo budeš tady v nebi šťastná. Prosím, odpusť mi, že jsem tě nedokázala zachránit. Z celého srdce se ti omlouvám, nedokázala jsem to!*“

. ! .

„! *Otěvji jichle oči ti němehlo jedňo! Jichlé!! Ňoťák!!!*“

„...Co co? ...Co se to děje??“

„! Ňoták! Pjobud' še!! Jichlééé!!“

Lekám se jemného hlásku, jemuž začínám v tu ránu rozumět! A hned je raději tedy otevírám! Kolem mě poletují víly! ?? Mnoho krásných víl! Létají všude kolem mého těla a něco štěbetají a dělají. Jedna se mi zastavuje před obličejem a rychle povídá: „Jozíáhni juce!! Pomůžeme ti! Pošpěšš!!! Holkáá!!!“

Na nic nečekám a dělám tak, jak povídá! Ony mě začínají chytat za kabátek a kde se jen dá, za nožky i ruce, za prstíky a některé cítím i pode mnou, jak mě tlačí svými ručičkami do zad navzdory té padající síle! Ze všech sil, co mají, mávají křidélky vzhůru a snaží se, abychom nespadly dolů! Ale pořád sestupujeme příliš rychle! ..Vítr fíčí a píská, já si všímám ještě naposledy toho odporného stvoření, jak mizí támhle někde v korunách stromů někam tam dolů a už ho není! „Vypadal uvnitř tak smutně, co to jen mohlo být?“ Nešťastně si pomýšlím a cítím k němu lítost. Zezdola se ozývá už jen jedno podivné zavytí a to je asi jeho poslední.

A my?! Nadále sestupujeme od skalního útesu dolů!! Prolétáme korunami a listím! Jen to sviští a trhá mi šaty i s listky kolem! Řítíme se blížeji a blížeji k zemi, pořád narážíme do velikých, mokrých lopuchů, které trochu pomáhají pád zpomalit! Ale ne dost!! Víly, protože si nevědí už rady, nás rychle směřují do malinkého jezírka, kterého si všímám tam uprostřed mýtiny, jak se leskem nocí odráží! A!

„Pác! Cufufu!! Rach a šplích!“

„Au au au! Má záda!“ Srdce mi tlučte jak o život, ale jsem ráda že žiju! „Uf!! To byl ale Sešup! Nemůžu uvěřit, že jsem ještě tady mezi živýma!“ Koukám se nad sebe na tu výšku a pořád to nemohu přijmout! A ta malinká? Ta si stále spinká jako nevinátka, *hihihi*.

Tolik mě tím dojímá, až se celá klepu! Ale dopadlo to dobře, a vídím, že té krásce opravdu nic není, až se mi z toho chce skoro i plakat radostí!

„*Ach!!* Jaké to máme ale veliké štěstí! Malá vílínko! Už jsem vůbec nedoufala a najednou se stal zázrak! *Páni!!* Mnohokrát vám děkuji, milé víly! Děkuji Moc a Vám Všem!!“ Koukám s radostí na ně a ony koukají na nás. Některé lapají po dechu, stejně jako já, a ještě pořád se mi nechce věřit, že to není jen sen a dopadlo to všechno takto! Víly si potřebují od toho pořádně odpočinout, jen tichými hlásky vzdychají, ani nemůžou mluvit. A já se stále koukám na tu trhlínu mezi listím tam vysoko, ve které svítí už krásně modře měsíc. „To byl ale pád!! Divím se že mi nic není!“

Rozhlížejíci se už kolem do okolí vidím, že je to tu všude veliká kapradina, lopuchy a další rostliny zvláštních tvarů i barev. Mnoho vypadá úplně jinak jak tam na vrchu na louce, kde byl les více obyčejný. Některé květiny kolem mě jsou i kouzelné, poletují k nim hojně barevné magické vánky. A tady uprostřed se leskne to krásné křišťálové jezírko jako zrcadlo, jen se v jeho noční hladině odráží hvězdy s lunou. Dokola je obeskládané bílými oblázky a až teď si všímám, že jsem přímo Uprostřed Vílí Vesničky!! ???!

„Nenacházím se teďkom snad v pohádce? Jak jsem se praštila? Ale všechno mě bolí a slyším jemné hlásky víl a také cítím kouzelnou vůni nočního kvítí, tak to asi nebude tak. Zkouším se narovnat, ale *au au au!* Počkat!?! Jako bych teď měla nějakou vzpomínku, nebo vizi? Viděla jsem snad z dřevěné chaloupky jen na moment Velký Černý Měsíc!?? *Hmm*, co to jen mohlo být? Asi to nic důležitého nebude.“ A dál se zmateně rozhlížím kolem sebe do večerních krajin!

Nad křišťálovou hladinou vidím vystavěné malinké dřevěné molo s lucerničkami, co modře svítí, a všude kolem nás jsou veliké stromy s obrovskými listy, skoro všechny zarostlé sytým mechem po jejich kmenech, jen z nich kape třpytící se noční rosa. A tento mech roste i tady kolem dokola celého jezírka. Je tak měkký, když se ho dotýkám, až by se na něm dalo i usnout. Ve vodní hladině se odráží celá noční obloha, jen v ní magická souhvězdí září, a zdejší místo vypadá, jako by bylo v malinkém údolí pozeňnaném přímo od měsíce. Vše je tu kouzelné a mýtické, plné zvuků noci, vůní, barev i šumů křidélek. A úplně pocítuji, na jaké to posvátné místo jsem se teď dostala, až zůstávám v údivu! Takto krásnou krajinu jsem neviděla ani jednou v životě, a to ani v nějakém snu! I když si na nic pořádně nevzpomínám teda. Ale něco takového bych si určitě pamatovala! Jenže, co nadělám ...*ach..*

No, mám to alespoň kousíček štěstí při té temné smůle, že mohu spatřit takovou kouzelnou krásu. Všechno tady přetéká životem, je pečlivě zdobené pestrými mašličkami a všelijakými cinkátky a barevnými udělátky od šikovných ručiček. Určitě se víly musí o toto nádherné údolí nesmírně starat. A jaká příjemná melodie se táhne vzduchem, když do těch lesknoucích se cinkátek jemně fouká větřík. Vskutku líbezná píseň!

„*Opravdu se mi to nezdá?*“ Nemohu se této myšlenky zbavit. Malinkaté tvářičky na mě koukají a nic konkrétního neříkají. Po stromech svítí fialové, ne moc velké houbičky, a všímám si v nich i drobných světýlek, která vypadají jako okénka, ze kterých vyukují další a další vílky. Dokonce na některých jsou i vybudovaná celá stavení. Vypadají jako domečky s balkónky, schůdky a malinkými žebříky a některé jsou vytesané přímo v houbách, další zase zavěšené provazy za větve z výšek. A kolik druhů květin a malinkých terásek se zahrádkami se na nich nachází. „*To je podívaná!*“

Malinkou konvičkou je tam jedna víla zrovna zalévá! *Hihihhi!* Po celém srdci z toho cítím klid a úlevu. Nikde nechybí ani plotky nebo lavičky a u každých dvířek svítí lucerničky s popiskem. *Mmm* a nad houbovými střechami se začíná dýmit zrovna z komínků! Po-
ciťuji tu vůni nějakého dobrého jídla, *Mňam!* Hned bych si něco takového dala! Jen mi kručí v bříšku! *Hihihhi!*

„Konečně jsem zachráněná! Ted’ už tomu věřím, že to nebude jen sen!“ Sedím si ještě pořád uprostřed jezírka, mokrá, roztřepaná, ale šťastná. Kolem přibývá zvědavých tvářiček a začínají už mít mezi sebou i spousty otázek. Vypadají, že už se z toho všeho rozdýchaly. Všechny mě pozorují, opatrně na mě sahají a povídají si mezi sebou o mně všelijaké příjemné věci. Co tu dělám, odkud jsem, a jejich jemné doteky mě začínají lechtat, *hihihi hihi!*

...

„*Ťa je kjásná, koukejtě!*“ „*A jaké má kjásně ščíbjné vlášky?*!“ „*A oči jako noční luňa! Vidítě?*“ „*Vypad’a jako pjiňčežňa!*“ „*Vidiš jakou heboučkou světľou plěť má. Vidiš?*!“ „*Čo ťu vúbec pohľadáva? Něvíte někdo?*“

Jedna přilétá ke mně, kouká mi chvíli do obličeje a hned spouští!

„*Moc ti děkuji, zachjáníla jsi naši vešničku a naši majinkat’ou Noční Kijanku! Ťak še jmeňuje ťa majinkat’a ve ťvé jučičče čo špi. Jši moc hod’ná a odvážňá! Hihihhi, víš?*“

Dolétají další dvě stříbrné a malinkatou Kijanku si ted’ berou pod pažičky a odnášejí ji domů. Ostatní stále děkují a vynáší mě až do nebe, a to nemůžu už vydržet! Stoupám si a s pokorou skláním hlavu a povídám jim! „Vždyť já nic neudělala, to vy jste zachránily přece mě?! Z celého svého srdce vám Děkuji! Tam na vrchu jsem

nevěděla ani co si počít! Dokázala jsem jen vzít tu maličkou a utíkat s ní, ani nevím kam! Moc nerozumím tomu, že jsem vám zachránila vesničku, ale co bych si bez vás jinak počala? Zachránily jste nás! Děkuji Vám!!“

„Ale aňo, pjemohla jši ťoho ohavného Ěmného! Hled'al naši vesničku už d'louho a my mušely pošilat naše víly, aby ho žlákalý z cesti! Šťálo náš ťo mnoho šil a mnoho víl jšme vždičky hled'ávalý ťad'i všudě kolem jak špí pod' moci ťoho Ěmného .fňuk, fňuk! Koněčnéé še mu někďo poštavil!“ „Koněčnééé!“ „Poštavila šeš mu!!“ „Aňóó Pošťaviláá!“ „Pošťavila!!“

Dojaté a plné energie si skáčou do řeči ty krásné tvářičky lapající po dechu, chtějící co nejrychleji vyjádřit své emoce a velikou radost, div se u toho i nehádají, *hihihi*, a dál pokračují!

„Moc ti za ťo všichni děkujeme! Hihih. “ „Děkujeme tí!“ „Děkujeme!! Hihih!“

„Já před tím Temným ale jen utíkala. Měla jsem takový strach, ani nevíte! Tak moc jsem se bála, málem jsem usnula pod tou jeho temnou mocí, stejně jako Kijanka, nebýt toho posledního zařvání, které mě zase probralo. To bylo strašné! Nevím jak to jen vysvětlit, ale měla jsem opravdu veliké štěstí, že se s námi ten svah utrhl. A takto to potom vlastně celé dopadlo. *Uff!* Nebýt tam vás všech, nechci si ani představovat, jak by to skončilo.“

„Nikďo jiní ťo ale ještě něďokázal!“ „Něďokázal!“ „Každí zťuhl na místě, aněbo omd'lel!“ „Ňo a i kdiž nikomu nikdi něubjížil, ťak jsme měly štějně štjašný štjach, že zčejnáme a na těmné še pjoměníme! Vid'te holky!“ „Jsme ti ža ťo moc vděčné.“ „Aňo vděčné!“ „Moc!!“ „Děkujeme..“ „Děkujemeé..“ „Děkujeme!!“

„Nemusíte mi děkovat, vy moje odvážné krásky. Ráda jsem vám pomohla, i když jsem ani nevěděla, co vlastně dělám. Vše se seběhlo tak rychle. Srdce mi bije ještě jako o život! Měla jsem štěstí, to vy jste přece přilétly k nám a osvobodily od konce i Kijanku. Strašně moc vám za to chci vyjádřit vděk. A to z celého srdce!“ Skláním hlavu a štěstím mi tečou slzy, když vidím jejich skromnost a jak jsou mi stejně i tak moc zavázané, ani to není snad možné, že jsou takové. Takto hodný snad nikdo jiný ve světě není! Kéž bych se jim mohla s něčím aspoň trochu jen odvděčit, abych si tuto úctu správně zasloužila.

Stále ke mně přilétají další a další. Usmívají se, prohlíží si mé vlasy, oči a jak zvláště oproti nim vypadám, a proč jsem tak velická. Každá mi dává najevo, co jsem pro ni udělala, a jak moc to pro vesničku znamená. A mezi nimi teď přilétá jedna o trošičku větší, se zlatou korunkou na hlavě, a představuje se jako Vílí Královna. Ptá se, jak jsem se tady vlastně vzala, protože nikdy neviděla nikoho podobného, tady někde v těchto končinách velevelkého pralesa Grentodyr Lores, a já jí na to dokážu jen říci velmi málo.

„Nevím, milá Vílí Královno. Pamatuji si jen, jak se probouzím na paloučku v tomto kabátku a na nic si potom už nevzpomínám. Hmm, možná jako bych měla snad nějaký sen? Než se to vše seběhlo? Nebo mi jen probleskla taková myšlenka, či to byla nějaká pohádka v mé hlavě utvořená ze strachu? Hmmm, už nevím. A co mohlo být dříve, je pro mě záhadou také, pokud tedy bylo něco. Důležité je, že jsem se z toho děsivého místa konečně dostala a jsem pryč!“

„Hmm, no všimla jsem si že máš na sobě jeň t'úto ohavňou věc, ktejá se ke tvé kjáse vůbeč nehodí. Jinak t'o žní velmi jako nějaký djuh t'ajemství. Kdo ví?“ Mává rukou a kolem mě náhle svítí

světýlko! Jakmile ustává a opět se sem navrací noc, koukám, mé šaty jsou najednou úplně jiné! Dlouhé až pod kolínka, sytě bílé, plné krásných tvarů, prošíváné mnoha vzory, zdobené modrými diamanty a krystaly a celé drobně vyzařují požehnaným světlem. Připadá mi, jako bych na sobě neměla skoro nic, jak jsou lehounké, jako větrík! Děkuji Královně za toto krásné kouzlo, ale stále cítím smutek, protože nevím, co tu vůbec dělám a kam mám jít. Ona si ale hned všímá mého výrazu i mých obav a zdvořile povídá.

„Něbud’ smuťná, můžeš ťu zůstat’ š námi! A jak jeň budeš d’louho chtít! Bud’ ťu jako d’oma, hihhi!“ A tímto krásným úsměvem a pár slovy ve mně probouzí radost i naději!

„Moc vám děkuji paní Královno! Hřeje mě u srdce, že nemusím zůstávat tuto noc sama. Kam bych jen v této tmě šla a kam se dostala? Snad vám nebudu přidělavat moc starostí ale, přece jen je už hodně pozdě a já vám sem takto nemile spadla, *hihihi!*“

A než stačím říci něco dál, víly mi už chystají postýlku zavěšenou támhle mezi stromy, jen kousek opodál od jezírka. Ze stříbrných pavoučích sítí ji šikovně tkají, stelou mechem a na zakrytí kouzlí z měsíčního svitu světla modrou deku. *„Nádherné to kouzlo! Jen se to tu zablýskává!!“* A pokrývka v okamžiku vypadá jemná jako nebeské mráčky! Pod hlavu polštářek, který zhotovují z chmýří a dalších vilích kouzel, a já se cítím konečně opravdu šťastná a láskyplná, že někam patřím. Hlavně teda nebudu muset bloudit někde v černém lese! *„Uf! To by bylo strašné! Raději na to ani nepomýšlet!“*

Když se mě Vílí Královna ale ptá, jak se jmenuji, zůstávám chvíli překvapená a vůbec jí nedokážu odpovědět. I když se snažím pátrat ve vzpomínkách sebevíc, jenže bez úspěchu!

„Tak ti opjavně nevíš své jméno? Hmm, to je ale podivné??“

„Ano, připadá mi, jako bych ani tuto vzpomínku neměla. Ani nevím proč? A kdo vlastně jsem? A odkud? Nevíte prosím Královno?“

„Hmm to opjavně nevím. Těd' mě napad'lo ti ale říkat' Jaybeam! Těd'a J Ray... .. Raybeam!! Ať nějši šmutná, hihhi. Je to podle Legendi o Padajícím Paprsku, těd'a o Padajícím Papjr, Paprsku!“

„To je ale krásné jméno, jako pro nějakou vílu! Hihhi, děkuji vám, milá Královno. A ještě jednou děkuji i vám, moje odvážné zachránkyně! Budu tedy vaše Raybeam!“

„To my děkujeme. J Raybeam!“ „To my děkujemeé, hihhi! J J J Raybeam!“ „Děkujemeé..!“ „Děkujeme!!“

Příjemný večer pokračuje, víly z vesničky jsou probrané snad asi už všechny, jak tu působím nemalé pozdvižení. A mně, protože mi to nedá, musím se na toto jméno zeptat víc a vlastně i o čem je ta Legenda o Padajícím Paprsku. Jistě se tak bude jmenovat nějaká velická Hrdinka! Snad jí nebudu dělat ale ostudu.

A Vílí Královna, protože vidí, že mě tento příběh opravdu zajímá, přilétá blíže a že nám ho povypráví. Ostatní víly si hned sedají na kamínky, houbové stříšky i do trávy. Dělají si pohodlí, k tomu zakusují lístky, a Královna uprostřed jezírka začíná vyprávět.

. : ♦ Ve Vílím Jazyce ♦ : .

...Povím ti těda t'u Legend'u. A ělou! Váže še k ní totiž i pjiběh:

„Vypráví se v ní, že naše země byla dříve svobodná a nebyly v ní žádné takové Temné Bytosti. Dokonce ani žádný Temný Měsíc zahalující krajiny svojí kouzelnou nocí. Tehdy nad královstvím Kyrandie zářila krásná Luční Hvězda. To už je ale dávno. Draci i kouzelníci potom začali toto naše nové mladé období nazývat Temné, jak ve svých dobách této minulosti zhruba před 300 lety vymysleli na II. Velké Radě.

...Ale ještě dříve, před tím!

Kouzelníci i příroda, a vlastně skoro všichni národňané, žili v harmonii a beze strachu mezi sebou. Navzájem si pomáhali, tak jak tomu bylo vždy a stále vždy je. Král Kyrandie, Graenand

Gylidriál, zrovna chystal ohromnou oslavu na zámku Luční Hvězda, ještě před tím, než se vůbec začalo mluvit o této Velké Radě. A to v nádherném zeleně travnatém území okolí velkých luk a polí, na počest jejich nově narozené dívenky.

...To bylo dnes již zhruba před 319 lety.

Toho dne se stala ale nevidaná věc. Když se král vracel za svoji královnou Lilií zpátky do komnat. Slyšel už z její ložnice pláč a nařikání chův! Celý z toho zbledl a čekal to nejhorší! Jakmile vešel dovnitř, viděl prý královnu ležící na posteli s malinkou princezničkou a jak pláče. Chůvy povídaly, že z ničeho nic se otevřela okna a do místnosti vletěl temný kouř! Jakmile zmizel, vše se však vrátilo zpátky do pořádku, tak jako předtím!?

Král z toho ale vůbec neměl dobrý pocit a byl nesvůj, že se jim až sem do komnat dokázalo něco takového nepozorovaně vlízt! Co to mohlo být za kouzlo a kdo ho tak mohl učinit?! Ptal se sám sebe jako každý v místnosti a svým mystickým uměním se snažil znovu zachytit myšlenky, které se tam předtím odehrály. Jakmile se to přeci jen podařilo, ten temný kouř se vrátil a postupně zformoval v podivnou postavu! Vypadala jako Temný Duch hořící černými plameny!!

Král se podíval té bytosti svýma mocnýma magickýma očima do jejích temných, nejtemnějších jaké kdy viděl! Z nichž také doutnal černý dým! Postava však na něj rychle promluvila skřípavým hlasem a pověděla, že jakmile bude jeho holčičce osmnáct! Toho dne zhasne Luční Hvězda Kyrandie! Zmocní se zdejšího okolí, luk i polí temnota doposud nepoznaná a pohltí všechny krajiny všech světů! Jak se jen rozmůže ještě dál! Prý přesně jak starý Temný Mýtus praví!! To je Legenda Temných! Mnohem starší jak vše

doposud poznané! A jak to dořekl, tak se i rozplynul! Poté nebylo o této Temné Bytosti už ani známky!?

Král se podíval na holčičku i na ostatní a ty mu pravily, že přesně to, co říkala ta Temná Bytost jemu, spatřily i ony ve své mysli, jako živý obraz toho, co se má stát! Ale králova odpověď byla však samozřejmá! A že to takto nenechá! Spojí klidně znovu celou zemi, klidně i celý svět! Bude-li to třeba! A toto vši silou a láskou ke všem obyvatelům, kterou chová, taky odvrátí!!

...

Holčičku toho dne pojmenovali Aybrelam

...

Od té doby král posílal bojovníky a mocné kouzelníky po celé Kyrandii a i daleko za její hranice. Do všech krajů, vesniček i říší, známých i neznámých, aby tito novodobí hrdinové, s poselstvím od krále, tuto zprávu šířili dál a něco vypátrali. Král se snažil hlídat všechny a téměř všude, kam sahá jeho moc, a Temný Kouř stále nikde, jako by ani nikdy nebyl.

O svoji holčičku se se svojí drahou ženou moc starali, to aby z ní vyrostla skvělá, hodná i moudrá princezna a později i dobrá slušná královna. A co se stalo toho večera drželi však všichni před mladou princezničkou v tajnosti.

Čas šel a utíkal rychle vpřed a nic dalšího temného se už roky neodehrávalo. Král i ostatní přestávali mít proto pomalu strach, že něco skutečně i nastane, a opět se vracelo obyčejné dění zpátky. A ještě více je v tom utvrdilo, že neobdrželi žádné psaní od Vědmy, která vždy hodně dopředu všechny před nějakým nebezpečím nebo

nesrovnalostmi upozorňovala. To dodávalo na odvaze a důvěře téměř každému z království i dalším daleko za ním. A takto se žilo až do soudného dne, který opravdu přišel a vše změnil!

...

Aybrelam, přestože bývávala často sama, udělala si kamarády z ptáčků venku a na zahradě. Ti létali stále k jejímu okénku, stejně potom jako i některé královské víly. Často si s ní povídaly, někdy jen tak tancovaly a kolem si hrály, nebo si s nimi zpívala své oblíbené písničky. Milovala kreslení a knihy i studium. A strašně ráda pomáhala jedné chůvě Lusindě v kuchyni vařit. Ta tam byla svého času hlavní šéfkuchařkou a s princeznou si moc rozuměla.

Z dívenky vyrostlo krásné děvčátko s dlouhými hnědými vlasy a nádhernýma modrýma očima. A za čas byla považovaná za nejkrásnější děvče z celé rozlehlé Kyrandie. Drobouňka, menší postavy, křehká jak sklenička a kráska jako sedmikráska.

Soudného dne, když měla slavit osmnácté narozeniny, přišel už brzy ráno do jejích komnat smutný otec, na kterého dolehla ta všechna tíha z minulosti, stejně snad jako na každého, který o oně noci a o tamtom tajemství něco věděl. Když vstoupil, nemohl uvěřit ale svým očím! Dívenka si povídala o všem s její maminkou královnou a na dívenčiném obličejí byl stále rozzářený úsměv plný odhodlání a starostlivosti o jejich krásnou zemi a všechny obyvatele v ní. Král stál ve dveřích a nemohl se ani hnout, dojatý i překvapený zároveň, jak to princezna vše přijala a s ohromnou kuráží, že se jen tak něčeho nezalekne. Nakonec dostal přeci jen odvalu a obě své milované objal! Princezně popřál hezké narozeniny, a plný slz a štěstí toho dne nechal vyhlásit tu největší oslavu!

Co kdy království Kyrandie kdy uspořádalo! Páni!! To byl ale festival a radovánky! Slavilo se celých čtrnáct dní, holky!

Všichni v zemi měli radost a byli šťastní! Slavili až dlouho do noci i celá odpoledne. A když šli všichni nakonec posledního dne oslav spát, král s královnou vstoupili spokojení na svou terasu, vysoko ve své ložnici pod noční oblohu kouzel, s domněním, že je asi vše už v pořádku. Královna objala svého muže, přesně o půlnoci, stejně ustaraná jako on, a s úsměvem mu pravila.

...Toho dne si na to pamatuji totiž zcela přesně! Když jsem byla ještě mladinká, jen víla Sakija, ne královna jako dnes. Měli mě v učení na zámku za královskou vílu. S Aybrelam jsem si hodně často hrávala, a to stejně i s její mladší sestrou, která se narodila až později, až po tom všem, co se stalo.

No a toho večera já sledovala krále s královnou, zpoza vzadu schovaná v květináči. Připadali mi zkrátka totiž moc ustaraní, ano takto to bylo! Skoro jsem usínala, šťastná, že jsou spolu a nic jim nechybí. Téměř jsem tam i opravdu usla, jak se nic nedělo a začínala jsem se nudit. No ale zpátky k příběhu a k těm dvěma!

Královna objala svého muže a myslím, že mu povídala.. „Můj králi, vidíš, můj drahý, předražený manželi? Právě se měsíc přehoupl přes půlnoc už čtrnáctého dne a nic z toho, co nám ten prapodivný Temný Dým tenkrát vyjevil, se nestalo. Věřila jsem sice Vědmě a její nečinnosti, ale měla i tak z těchto nocí a dní opravdu obavu. Moc tě miluji, můj milý, tak jak milují hvězdy i měsíc noční oblohu a daleko víc nad to! Tak jak milují víly své květiny na loukách a naše srdce jeden druhého! Jsem s tebou šťastná a vidím ve tvých kouzelných očích, že ty cítíš to samé. Ach, jak jsou krásné a nádherné, když se ti v nich lesknou stříbrné

kapičky proudící přímo ze tvého srdce, které má rádo celé království, naši překrásnou dcerušku, a mě také. “

*Plakala královna v objetí svého muže štěstím, že vše dopadlo na-
konec dobře, a králi z těchto slov kapaly na bílou mramorovou
podlahu slzičky také. Nádherně se krásně pod hvězdami oba leskli
a úplně mě tím dojímali. Pramínky lásky je oba pohlcovaly tím
největším zázrakem, který jsem kdy viděla, a já tam jen koukala
schovaná pod kytkami, jak jim to sluší.*

*Je to neskutečné, něco takového vidět na vlastní oči, moje milé
přítelkyně. To byste musely uzřít už samy, hihhi! Dojetím jsem se
rozplakala samozřejmě také! Vždy je totiž pěkné vidět, když si dva
zamilovaní projevují své city, a především za takto krásných tep-
lých večerů.*

*V objetí ho pusinkovala a on ji, u toho povídala, jak moc je
šťastná a že mu děkuje za vše, za to že je její milý, za krásnou dce-
rušku a za krásný život. A nikoho by ani ve snu nenapadlo, co se
v tento krásný romantický večer ještě stane!*

*Když se král s královnou rozhodli odejít do svých komnat uložit,
zacítila jsem i já cosi zvláštního ve vzduchu!! Jako by nad námi na
obloze něco bylo!! Zrovna jsem se toto svaté místo chystala opus-
tit také, a náhle! Jako by mi něco kradlo kus zlatého štěstí, které
mi dříme v mém vílím srdci!*

Zvedla jsem hlavu A !!

*Zářící Luční Hvězda nad námi na obloze!
Najednou Zhasla!! ?? A v tu ránu nočních kouzel nebylo!
A Hned Na To Temnota!!!*

Celá magická obloha jako by přestala v okamžiku existovat! Jen dál svítily už jen obyčejné hvězdy, a kouzelné nádhery byly pryč!

A místo zářící Luční Hvězdy! Stál na nebi nad zámek! Obrovský Černý Měsíc!!! Temnější jak Noc!!!

...

Od té doby v říši Kyrandie, ale časem i potom snad po celém světě, se začínaly objevovat tyto Temné Postavy častěji. Sem tam Černý Měsíc, který tu dříve nikdy nebyl ani jeden, sem tam Temný, jakého jsi potkala i ty Raybeam, ještě před pár chvílemi. A vše se náhle začínalo rychle měnit. Nikdo nevěděl, odkud Temní přicházejí a co vlastně doopravdy chtějí. Král toho dne s královnou byli hodně překvapení a zmatení, stejně asi jako celé království a okolí vesniček. A nikdo nechtěl uvěřit, že se tak doopravdy stalo! Kouzelníci i ostatní dostávali strach, co bude. A tak jednoho dne, to už bylo po II. Velké Radě, se na královský dvůr dostal i skutečně první velký ohavný Temný Tvor! Jako by ho jejich strach přitáhl! ..Byl hodně podobný tomu, kterého známe my odtud, holky!

Vzpomínám si, jak měl veliké rohy, obalen černým kouřem, že nešel skoro ani vidět, nebo nějakým kouzlem či co je to obklopuje. Se srstí drsnou jako hrubý kámen a aurou, jakou tady nikdo nemá! Aspoň nikdo z živé přírody ne! Byl v něčem ale jiný jak ten, kterého jsi viděla tam nahoře v lese, Raybeam, kterého už nějakou dobu moc dobře známe a stopujeme. Byl mnohem Temnější! Nic ale velkého neudělal a zmizel stejně rychle, jako se objevil. To mi zůstává záhadou dodnes. Zůstaly tam po něm jen černé šlápoty, které tam stále jsou a neustále se temnota od nich rozšiřuje! A dokonce i když ta aura po čase změní a očaruje trávu a okolní stromy, tak se tato černá magie plazí stále dál a dál a nikdy se

ještě nezastavila! To je obrovský problém!! I když jde jen o maličké území nebo jen pár šlápot, postupem času by i jedna taková stopa mohla pohltit celý náš les! Možná i svět!

...

No a kvůli prvnímu Černému Měsíci a šířící se temnotě dál do krajin Kyrandie, hrozící, že přesáhnou jednoho dne i její hranice! Nechal král tenkrát před 300 lety opravdu svolat II. Velkou Radu!

Poručil všem svým kouzelníkům i mystikům, aby doručili mimořádná psaní s pozváním všem známým, velkým i malým královstvím celé Katopie. Lidem, plazákům, pramoudrému Stromovci, Vědmě, královským drakům a i dalším národňankům. Kde psalo se v něm, že za rok bude v Nebeské Aréně svolána Druhá Velká Rada! Ať se na ni dostaví všichni a neprodleně! Jde totiž o něco velkého a velmi důležitého, co se dotýká Všech!

A tak se i stalo!

Za rok poté se všichni na tom vzácném místě sešli a byla tam vyřknuta právě Legenda o Padajícím Paprsku, o dívence, která se narodí při svitu měsíce, zachrání vilí vesničku a spolu se svými přáteli a hrdiny zachrání a spasí celý náš krásný svět!

*Velký Mírotvůrce!
Jak jí říkáme my vilý.*

...

Z toho, co ještě vím. Tak tato Legenda byla sepsána už kdysi dávno ve starší době, dříve ještě, než zářila Luční Hvězda na obloze v království Kyrandie. Prý byla uschována někde hluboko v královské knihovně v paláci v Dracarii, u královských draků,

a tam se na ni časem téměř skoro i zapomnělo. I když některé prameny dokladují ještě starší věštbu! Však ono je tam i více takovýchto legend časů i míst a prej se ještě všechny dokonce nestaly. I když mnoho z nich vypráví o ušlechtilých činech dávných hrdinů, kteří našemu světu už mnohokrát pomohli. A domnívám se také, že to bylo poprvé, co Vědma, naše Matka Moudrosti, poprvé zapomněla. Jinak si to neumím vysvětlit.

No a potom, po této Velké Radě, Druhé celkově v historii Katopie, žili si obyvatelé ve víře dál v tento příběh. Věřili a konali si tak, jak tomu bylo dříve, znovu v radovánkách i festivalech, pracích i popíjení si jen tak po večerech nebo magickými arénami a duely, kde bojují o slávu a vzácná bohatství. A jak šel čas, všichni začali dostávat s přibývajícím temnotou opět zase strach. Do dnešního dne se to totiž zdálo být i Neodvratitelné! Má milá.

Uplynulo 10 let, ale nikdo se stále s řešením neobjevoval. Uplynulo 100 let, 200, ...300 a stále ta Hrdinka nepřicházela.

*A teď tu doopravdy stojíš, Raybeam!
...ichich ...promiň!*

*Rozplakává se štěstím Královna a mnoho víl pláče také...
Takto šťastné tvářičky jsem ještě neviděla. Lesknou se jim
očka, utírají kapesníčkem stříbro v nich a všechny mi tak
důvěřují, jen jim září láskou srdíčka, jak vznešeně pokukují.*

Promiň.. cítím z tebe něco zvláštního, Raybeam. A abych se ti přiznala, mám velikou radost, že tě tu máme! Dokonce už i v mém srdci vidím, jak ten strach pomalinku mizí. Ale cítím teď na druhé stranu starost a zodpovědnost o tebe! Moc se ti omlouvám, asi jsem se nechala unést nadějí, když jsem tě takto pojmenovala. Hned jak jsem tě ale uviděla, ucítila jsem takový zvláštní pocit

šťěstí, najednou jsem si vzpomněla i na tento příběh a to ve mně vyvolalo takto silné emoce!

Jsi-li to opravdu ty, a já věřím, že ano! Mnohé se teď tady začne měnit! Vyzářuje z tebe jakési světlo, jaké jsem ještě v nikom neviděla! Dokonce ani v královi a královně Kyrandie! Trošičku mi připomínáš mladou princeznu Aybrelam. Ona by ti byla hodně podobná, co si tak vzpomínám. Aspoň na první pohled teda. Vskutku! Vidět takto, jak milují víly kouzelnici, jsem od té doby už dlouho neviděla! Vlastně až zase dnes, hihi! Snad se na mě nebudeš zlobit, že jsem ti dala zrovna takové jméno, má milá. Třeba to byl osud! Nemyslíš?“

...

Všechny víly nato začínají jásat!! Slétávají se ze svých domečků a zahrádek, dokonce přilétá i ta malinká Noční Kijanka, která si spinkala tak tvrdě, a celičkou mě objímá! Jen jedna z nich tu je ale taková jiná, asi se moc ještě stydí a schovává támhle za houbičkou u stromu raději, ale pořád po mě zvědavě pokukuje!? Hihi! Vypadá opravdu trochu jinak jak víly, které tu vidím, možná proto na ni koukám i já neustále. Její křidélka jsou krásně tyrkysová, barvy jako diamant třpytící se v měsíčním svitu, pleť má stejnou jako Vílí Královna nebo já, blondáté vlásky a zářící krásná modrá kukadla! A stále je taková nesvá, jako by sem chtěla jít, ale přeci jen nejde, hihih!

Víly se kolem radují, jásají a zpívají si písničky. Nebo jen tak tančí a pořád zvolávají „Hujá! Hujá! Ať žije Jaybeam!“ „Ať žije J Raybeam!“ „Hujááá!“ „Hujá!“ Nemůžou se udržet, neustále si utírají svá očka i růžové nosíky od malých slziček radosti a já se jen příjemně a vesele dívím, kolik mají v sobě ještě energie. Skutečně

jsou z toho opravdu moc šťastné a rozveselené, až kupodivu! A i já začínám skoro té Legendě podléhat. Ale jsem přeci jen na velkých pochybách a musím o ní neustále přemýšlet.

„Hmm, takový úkol přece nemohu já malinká zvládnout? Nebo snad ano? Co je to jen napadlo?“ Skoro si koktám i sama pro sebe. *„Mám přece jen vás víly a tuto malou vesničku! Kyrandii a další království vůbec neznám! Co jen budu dělat já ubohá?!“*

Dokola si opakuji v myšlenkách a jsem z toho dojatá i nesvá zároveň. Cítím smutek, že jsem tak slabá a bezbranná, ale nechci je zklamat, ani jim dát najevo svoje pochybnosti. Trochu si tedy uspořádávám myšlenky a jsem rozhodnutá! Pořádně se nadechuji, a i když nevěřím ani sama sobě, co chci teď říct, povídám!

„Pokusím se vám co nejvíce pomoci! Moje milé kamarádky! A udělám vše, co můžu, a těm Černým Měsícům a Temným se postavím! Jsem-li to skutečně já!“ I když vím, že jsem se za svitu měsíce teda nenarodila. Jenže to ony zachránily můj život a já jim to chci co nejvíce oplatit a teď jsem dostala tu šanci, jakou jsem si přála. No nic si už nenamítám a snažím se s tímto úkolem smířit a přidávám se honem k nim!

Víly, i když už jsou hodně ospalé, skoro celý tento večer jásají a ve vzduchu i po zemi tančí, zpívají krásné písňe o přírodě, noci a měsíčku. Samozřejmě si neodpouští, aby mi každá jedna sama za sebe zase poděkovala. A ta maličká, se kterou jsem si prožila takový temný zážitek, mi tu najednou opět usíná zase v klíně, *hihihi*. Je tak milá, chudinka musela letět před ním jak o život asi pěknou dálku, ještě než jsem ji potkala na okraji černého lesa.

„Tak konečně to není ze strachu, hihihi, že jo, moje milá kamarádko, Óooách!! To jsem ale ospalá Kijanko, úplně mě tím zíváním

nakažuješ! Jak jen teď ale odejdu, když mi tu teď takto spinkáš, sluníčko? *Hihhi, Oooáh!!*“ A lesní krásy, i když skoro už spí, stále jako padající chmýří vynáší ten svůj tanec kolem stříbrného jezírka stále výš a výš. Jen se to krásně ve tmě leskne a působí spolu s tancem příjemnou harmonií.

Noc a únava o sobě dávají už silně znát. Kijančiny kamarádky přilétají k ní, berou ji pod pažičku a letí do jejího houbového domečku. Mně to nedává a musím se Královně přeci jen svěřit. Povídám jí tiše, aby to jiné víly neslyšely, že já je ale před Temný nezachránila, spadl sám, když se s námi utrl ten svah. Proč mi teda dává takové vzácné jméno tak veliké hrdinky? A to jsem se ani při svitu lunny ke všemu nenarodila! Královna mi ale zvedá sklopenou hlavu vzhůru a mile odpovídá.

„Já ti ale věžím J Raybeam. Je v tobě švětlo naděje. Možná ho ti šama nevidíš, ale jozhlédni še kolem! Žádné víly takto jichle nepšijmou kouželníka nebo člověka a ťak jichle se š ním nešpšátelí. Navíc ti pjokazují větší účtu jako mně, hihhi. To už o něčem pšece šamo napovídá?

Ťo čo še štalo nahože, ať už ťo byla náhod'a, nebo ně, je možná pjvním kjokem, ktejí jsi udělala. Já také nikdi džíve jsem si nemyšlela, že budu vílí kjálovnou. Ale jak jsem opustila i s ošatními zámek, ktejí se v če-rný časem pjoměnil, šamy víly mě vyžvaly, ať je vedu vsčíc novému záživému zítjku. Cítila jsem že ně ťakovou zodpověďnost a ťak moc jsem jim chtěla toto pšání šplnit, že jsem ani něvěděla, co že začátku dělám. Ale důležité bylo, že jsem se nebála. Po čaše še to i opjavdu pod'ažilo! Chci ti tím žíct, možná ještě něznáš svoji cestu a jaká budě. Ale ujčitě, kdiž se po ní vydáš, žjištiš kým d'oopjavdi jsi a kam škutěčně patšiš. Ale nemám žádně pjávo tě o ťo žádat'. Vybjat ši mušiš sama! Vlaštně bych še ti měla omluviť.

Ale pjavdou je, že ž tebe doopjavdi cítím něčo jiného jak ž djuhých. Bije mi pši pomyslení o ťom s srdce napětím! A jen v ťom nejlepším!! Hihi!

Hmm, Vědma se mohla v té Legendě pšece jen tjochu šplést. Její schopnosti už nějsou jako džíve. Ať už je to jakkoli, nebyla by ťo škoda? Možná je ťo jediné vodítko jaké máš, dozvědět se o šobě pjavdu! Jsi opjavdu vzácná, stejně jako tvůj pšíchod sem. Ňa ťom ujčítě něčo budě, čo ti Ňa ťo?“ Usmívá se a i mně to teď připadá trochu zvláštní. Moc jí ale v tomto nechci věřit, i když bych ráda.

„Můžu já něčo takového, opravdu až Takového! Vůbec dokázat?“ Pomyslím nad tím, no a snad na tom přeci jen něčo bude. Už od začátku totiž v sobě pociťuji něčo neznámého, co mě táhne dopředu, a neumím si na to běžně odpovědět. Od toho okamžiku, jak jsem se probudila na paloučku při měsíci, než mě vyrušil ten Temný, si kladu pořád tu stejnou otázku. A ke všemu jsem moc ospalá, abych Královně dál nějak oponovala.

Povídám jí, že snad má pravdu a že by to bylo dobré. Přeji jí a vílám, co ještě nespí, pěknou dobrou noc a pomaličku už odcháším kousíček tady od jezírka ke své lesknoucí se posteli.

Ách! Konečně si lehám! „To je ale příjemný pocit. Tak měkké pokrývky jsem teda nečekala! Cítím se jako bych už spala, a to ještě nemám ani zavřené oči!“ Hovím si v příjemnosti a vše kolem už začíná utichat, jen sem tam nějaký noční zvuk se ozve jako ozvěna hlubokého lesa, sem tam cinkne kapka rosy o lístek a už si podřimuju v teple a lásce od víl, které tu mám.

Usínám, ticho si bere vílí vesničku a dech kamarádek, jako šepot noci, šušká své sny této laskavé domovině. Jen už všechny maličké okřídlené krásky spí

♦ Kapitola 2. Cesta za Temným

♦ „*Oooah!* To je ale krásný den, zajímalo by mě, co dnes budu dělat. *Oh!* Už vím! Začnu pátrat po mém osudu, *hihi*. *Hmm*, ale kde bych měla jen začít?“

Probouzím se ve své voňavé měkké posteli, jež je ještě pořád nadýchaná jako samo nebe, a hned si všímám přilétajících víl. Některé mají konvičky, jiné batůžky na zádech a další si poletují jen tak dál do všech směrů lesa. Den je už v samém proudu a koukám, že před postýlkou na zemi v mechu mám na ubrousku nachystané příjemné ovoce, to bude jistě má snídaně. Už se na ni tak těším! Dlouho jsem se pořádně nenajedla, *hihihi!* Nechybí tu ani průzračná voda ve džbánu ze studené studánky, která vtéká malým pramínkem tady mezi kořeny a kmeny stromů až támhle do křišťálového jezírka. A hned se do toho s chutí dávám! Snídám a pozoruji vílí kamarádky co dělají, ať mi nic neunikne. Vzduch kolem je sytě čerstvý a chladivý ještě teď z rána. Za chvilinku dojídám poslední jahůdku s ostružinou, pořádně to zapíjím! „*Aaach!* To je dobrota!“ A jdu to omrknout kolem, jestli bych vílám s něčím nemohla pomoci také.

Sice se už čas blíží asi pomalu k poledni, jak se tak dívám do slunce, protože jsme byly večer hodně dlouho vzhůru, ale i tak je stále krásně svěže a ranní rosa pořád nevyschla celá. Některé víly ji dokonce sbírají do lupínků a vědérek a končící ráno svojí příjemnou vlhkostí probouzí i ta poslední ospalá kouzla, která si ihned začínají kolem nás léhat a hrát. Skrze listy a koruny stromů sem prosvítá mnoho zlatavých paprsků, odráží se tu v malinkých kapičkách a tu a tam díky nim vykouzluje duhu. Uprostřed jezírka nad hladinou se vznáší Vílí Královna, ustaraně rozdávající všem ostatním úkoly.

A protože nevím, kde bych se měla chytit první, jdu tam za ní a ptám se, s čím bych mohla pomoci a co to vlastně všechny tak radostně dělají.

„Šťajáme še o leš J Raybeam. Jak ho posled'ni d'obou halí tĕmno'ta a t'aké jak pjibývá Tĕmních, t'ak to pot'jebuje jako nikdi pjedtím. A t'aké pomáháme zvížátkům a joštlinkám. Jé a pjeji ti také kjásné jáno ..Ray beam.“ Mile a ustaraně povídá příjemným hláskem a já se cítím jako sluníčko! Jsem skutečně na opravdu nádherném místě! Včerejší noc mi připadá už jako z nějakého snu a z části jsem i ráda, že skončila, *uf!*

„Konečně! Tak přece jen to dopadlo naštěstí vše dobře! Jo a můžu vám být také tedy nějak nápomocná, Královno? Jsem tu přeci jen první den a vůbec mě nenapadá, s čím bych mohla začít. Pořád musím přemýšlet o té Legendě a zatím nevím, kam bych měla jít, a tak tu chci zůstat dokud se nerozhodnu nebo nebudu mít nějaká první vodítka. Budu moc ráda, když mi dáte nějaké úkoly také jak ostatním.“

Usmívám se, ta si chvilinku jen tak přemýšlí a už zase povídá, že bych se mohla starat o zvířátka nedaleko odtud. Jsou venku z lesa na loukách a aspoň tak i poznám lépe zdejší okolí. Sídli prý u vodopádů a ještě jsou vyděšená z toho řádění Temného, co tu poslední dny a noci páchal. A jen co to domlouvá, nechává si zavolat támhle tu protahující se malinkou krasotinku od mola. Ta na mě pořád pokukuje, a to dokonce i teď, když na ni Královna mluví a snaží se jí dát nějaký úkol. ?? Vypadá ale tak roztomile, když jí neposlouchá a náš pohled se střetává také, *hihihi*. Povídá jí, že se má vydat se mnou ven z kouzelného hvozdu a ukázat mi cestu na ta místa která ještě neznám, a být stále opatrná, a také, že mi má pomáhat a ať mě se vším seznámí a pořád tak nepokukuje! A aspoň chvilíčku dává

pozor a poslouchá! ..Plácá se Královna přes obličej, jen krouťí ze strany na stranu hlavou, *hihi*.

Vzpomínám si na ni ze včera. Je to určitě ona, ta tichá a plachá kráska, co se schovávala za houbou a styděla se přidat. A to i když všechny oslavovaly, tančily a zpívaly. Jen ale Královna domlouvá, rychle se ta malá rozlétá ke mně a že mám jít za ní! Že to bude legrace! A že si mám pospíšíť! Směje se, jako by byla úplně jak vyměněná, a už si to letí vpřed, ani nečeká! „*Páni! To je změna!*“

No já už se nezdržuji, protože na tento krásný den se těším také, jen máváme Královně na odchod a už si vykračujeme ven z vesničky. Jdeme mechovou uličkou, mezi zavěšenými domečky kolem rostoucích kapradin a lopuchů. Cestička směřuje stále dál a hlouběji, tu a tam na mě padá kapička rosy, sem tam omylem vyplaším motýla sedícího zrovna na jedné kytice, až jsem skoro i uklouzla kvůli němu, jaký dávám pozor na lístek za sebou, aby ho neplácl. A kýchnutím se ozývám přes celý les! ..A ..a ..ta ..zlatavá záře! Jak sem prosvítá ..mě zase překvapuje! „*Pčíík!*“

„*Zdravíčko, J Raybeam! Hihihi.*“ .. „Děkuji ti má vílí kamarádko. Dneska tu ale svítí paprsků, vypadá to jako by z těch stromů zářily!“ .. „*To ano, tadi to mám hodně jáda. Je to tu takové klidné místo. Tak šup šup, jděme dál, ještě tu páj zvížátek špí.*“

Něco mě ale jen přece po cestě trápí a stále si to nesu s sebou. Když tu najednou na mě zamyšlenou malinká víla začíná zase mluvit a já tomu dál už nevěnuji pozornost. Konečně je kolem nás rozlehlejší les a nemusíme jít tak namačkané vedle sebe, jsem z toho skoro celá mokrá totiž, jak se opírám o okolní rostlinky, ale vidím, že jí to nevadí, že také má šatečky trochu mokré, tak si dál nestěžuji.

„*A jak šeš vlastně vyšpala J Raybeam? Já úžašně!*“

„Také se mi spalo krásně, snad jak nikdy před tím, děkuji. Ta postel od vás, to je ale hotové kouzlo! Jste opravdu šikovné. Usínalo se mi tak příjemně, že se mi ani nic potom nezdálo. Myslela jsem, že mě bude ten Temný provázet i ve snu, jaký mi tam nahnal strach a já nad ním pořád musela přemýšlet, ale místo toho jsem spinkala jako bych si ležela v mráčkách, *hihihi*. Děkuji ještě jednou za ta nádherná kouzla, jste opravdu neskutečné!“

„To vůbec nemáš zač, hihi. Jsi přeče naše milá. Máš to ale škvělé, kdiš spíš a žďá se ti nějaký seň. To jse mi ještě nikdi nešťalo, muší to být zajímavé a náďhejně. Vždi jsem o toť jen šlýchávala od oštaťních. Něvím pjoč to takto ale mám.. Žekni mi o toť něco pjo-sím více! Jšem jed'no ucho!“

Jenže já si na nic nevzpomínám, ani na své sny, ani na to kým jsem byla. Vlastně ani nevím, proč mě to napadlo, snad jsem někdy nějaké sny mohla mít? Trošku mě to teď mrzí, ale když si toho všímá ta malinká ustaraná, hned povídá sladkým hláskem.

„Něťjap še tím už. Kdiž si nevžpomínáš tēd', něžňameňá to, že si nevžpomeneš nikdy, hihihi. Nění to tak?“

„V tom máš vlastně pravdu! Děkuji ti, a že mě to nenapadlo dřív! Heheh, pořád si tak přemýšlím a mám z toho strach a takto mi na-konec pomůže třeba jen čas, že ano! A jak se vlastně jmenuješ? Ještě jsem se nestačila ani zeptat, tak promiň.“

„V pohodě. Všichni mi tadi jíkají Sníu. Jšem tu nejmladší že všech, tēďa až po t'é maliňké ošpalkyni Noční Kijance, ktějou ši zachjánila pjed Temním. Pjí jsem še najodila v Diamantové Ješkini Corstal. A to pjoťo mám kjid'élka zbajveňá d'o mod'ja. Jeň něvím pjoč jšem t'adi, ani něžňám švé jodiče. Někteží ale žíkají, že ža to

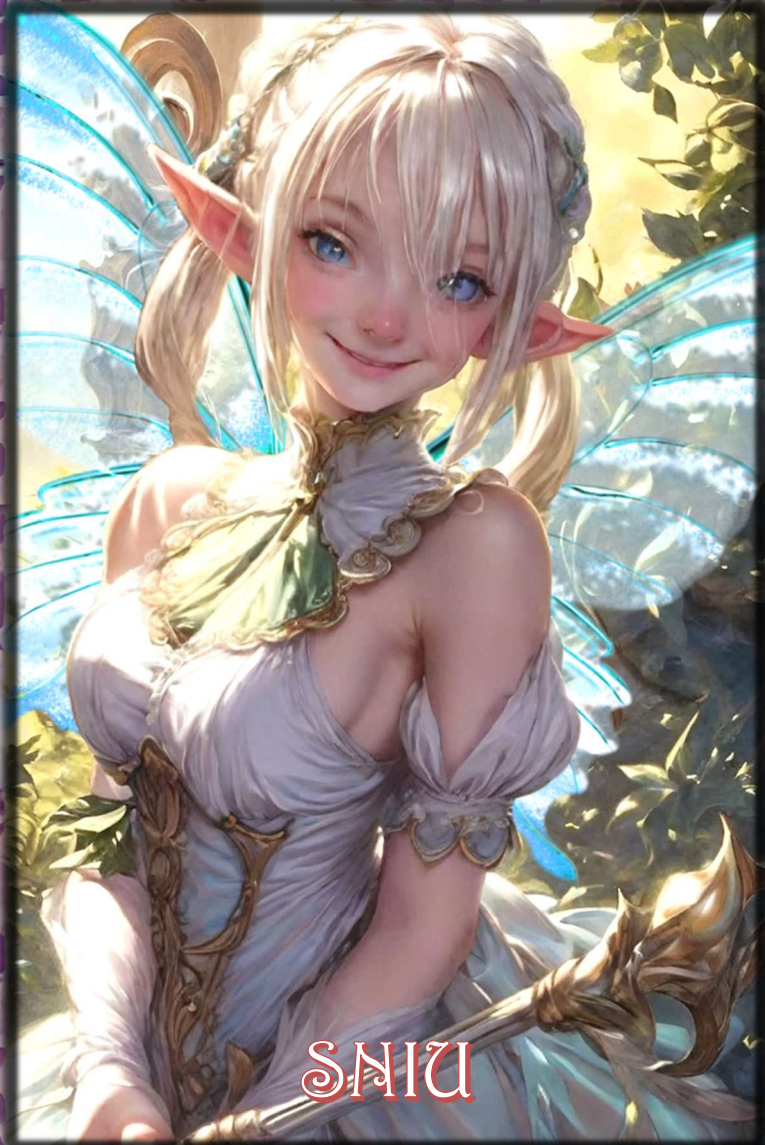
může kouzelná ješdyně samotná a že jsem še t'am najodija ž čistě lásky Maťky Pjijodi Náhji... těďa Náhrý!

Pji moje d'ušička moc moc chtěja na t'ěnto švět', a t'ak mě šem žavála šama láska. Povídá še, že t'o byl ujčité žážjak jaký še jeň t'ak něvidí. A čaš mi pji ukáže životěm d'ál. Možná kvůli t'omu němívám pjávě šni.“ Povídá trochu smutně a vidím, že také nezná přesně svoji cestu jako já. Cítím, že máme něco mezi sebou společně a začíná se mi o to víc líbit.

„To mě mrzí Sniu, že to máš takové taky. Vypadá to, že jsme si v tomto dost podobné. Kdo ví co spolu ještě zažijeme, že ano! Už se nemohu dočkat a moc se na to těším!“

„T'o aňo! A vůbec tě t'o němuší mžet', ža t'u dobu jsem ši už žvykla. Ujala še mě t'am už djív, jako majinkaťeho mimiňka, naše Vílí Kjájovňa. Bylo t'o pjed' šešťnácti jokama, kdiž t'am byla na návštěvě u t'amější vílí kjájovni. Spatjila mě pji v jozkvěťacím modjém diamañtu, jak t'am ležím upjosřed bílého švětílka. A hněd' jsem jí špad'la pjej d'o oka. Možná pjoťo jsem těď' t'adi a mám ti pomočť, čo myslíš? Moc jád'a t'o pjo těbe udělám, ať už je t'o čokoli, štačí jen jíct.“

„Hmm, na tom něco možná také bude. A moc ti děkuji za tvoji laskavost a příjemné přátelství. Ale takový úkol si nemusíš brát na sebe, vždyť já ani nevím kam půjdu a co mám dělat. Ani Královna mi nesdělila více, jako by netušila sama co dál. Nechci tě proto zatáhnout nikam do nějakého nebezpečí. Ale jsem na jednu stranu ráda, takto nebudu sama a budeš mi moct radit, když to tady vůbec ještě neznám. Nechávám to tedy na tobě. Bude to tvé rozhodnutí a nebudu se zlobit, kdybys mě chtěla kdykoli opustit. Ale nedělej si s tím opravdu žádné starosti. Jo a prosím, jak že se jmenuje vlastně

SHI

vaše vesnička? Ještě jsem to nestačila nikde zjistit.“ Povídám mile a travnatou cestičkou teď pokračujeme k tlustému stromu. Sniu si dává pod ním pár kapiček rosy, ať zažene žízeň, já se přidávám a už zase povídá.

„Naše i tvoje vešnička se jmenuje Měsíční Ježe ..Jezero! Je to podle toho že na její jezírko svítí pojd' večer měsíc. A slibuji ti, že tě budu d'opjovázat' po celou t'u dobu. Nějak ž těbe cítím že bych se tě měla d'žet a pomáhat ti. Koněčně možná něco velkého i p'jo mě! Hihhi. “

„Koukej! Táhle letí ale veliký motýl! Vidíš? Takového jsem tady ještě neviděla, je celý zlatý, *no páni!* A jsi moc hodná Sniu, něco mě ale přece jen trápí. Od toho večera, jak jsem padala z toho skalního útesu a zachránily jste mě, jsem si všimla na tom Temném stvoření, dokonce i na jeho hlase, jako by byl smutný? Není to zvláštní? Vše se seběhlo ale tak rychle, že jsem dál nad tím neměla čas přemýšlet. Ale v jednom jsem si jistá, v jeho očích to byl určitě záblesk žalu, a možná i kapička slzy. Určitě nechtěl spadnout a něco ho trápilo tam hluboko uvnitř v srdci. Nezlobila by ses, kdybychom na místo toho co nám řekla Královna, jsme se vydaly tím směrem k němu? Ráda bych se tam podívala a asi mu udělala i pomníček. Moc mě to teď mrzí a cítím se opravdu z něj smutná. Přece patří mezi živé bytosti tak jako my. Zasloužil by si aspoň trochu úcty, i když byl takový. Ale nechci tě vystavovat žádnému nebezpečí, tak rozhodni ty, dobrá?“

Sniu se leká, ale když vidí můj ustaraný obličej a že ho tam chci opravdu tak hodně vidět, dává mi nakonec přeci jen na srozuměnou a přikyvuje hlavičkou, že prý to také takto cítí, i když se jí to neříká lehce. Jen prý musíme jít zadní stezkou, aby nás neobjevila Královna a ani žádná jiná víla, *..no raději.*

Proto si teď tady jdeme zadem ve stínu stromů a opět mezi lupeny, navíc ještě stále pořád mokřými od rosy, *ach!* Až jsme celé zase promáčené, jen pokračujem dál k úbočí velkých bílých skal. U nich si dáváme pauzičku, tady hned vedle jedné jeskyně s příjemným stínem, jen v ní okukuji kolik je tu druhů motýlů a dalšího hmyzu. U skály žije vskutku hodně takovýchto stvoření, navíc je sama o sobě vysoká, sahá až ani nevidím skoro kam! Vrhá sem na kus lesa pořádný stín, ve kterém všude poletují barevné bytůstky. Shora od ní vytéká nespočet vodopádů všude sem dolů, jen se lesknou ve sluneční záři, mířící po pramenech skály i mezi trávou v lese. A nad námi se teď dělá jakési podivné světlo, které se formuje v barevnou duhu, a další se dělá támhle! A támhle taky! *No páni!* To je ale zá- zračné místo a všude začínají mezi maličkými duhami poletovat a zpívat divocí ptáčci a jiní živočichové z okolí. Ke všemu je zde příjemná vlhkost a krásně sytý pestrý vzduch. Mně i Sniu se jde zase lépe, teda jí letí. Čas pomaličku utíká a stezka vyšlapaná zví- řátky se klikatí vpřed. Pokračujeme až ke kamenům úbočí, tam je už stín temnější, a támhle nahoře spatřuji podobné místo, kde mě víly chytily. Kolem nás vidíme že je i čerstvě sesunutá půda a jsem si teď jistá, že jdeme správně!

„Musíme být už jen kousek od něho, Sniu. Co ty na to? Tady je i to místo, kam bych spadla, kdybyste nás včera nechytily. Ted' už jen najít toho velikého Temného a pár bílých oblázků na hrobeček, a bude! Cítím, že nebude daleko. Měl i takový svůj silný nehezky pach, tak třeba ho i z dálky ucítíme.“ Šeptám a tiše pokrčená se sna- žím prolézt mezi větvemi a listím. Sniu je z toho všeho ale stále více nesvá, trochu cítí lítost, to ano, ale má spíše obavy a strach, aby se nám něco doopravdy nestalo. Nevypadá moc dobře, a tak povídám, ať si mi sedne na raménko, že ji ponesu a bude více v bez- pečí.

Když takto pokračujeme dalších pár minut, až na místo, kam si myslím, že mohl spadnout. Začíná mě Sniu přesvědčovat, ať raději se přeci jen vrátíme. Prý to tu začíná nebezpečně vonět a nevíme, co se nám ještě přihodí! Sem víly moc nelétají, teda vůbec ne! Je tu jedno zvláštní pramísto, o kterém se ve vesničce povídá, že prý patřilo posvátným tvorům Hunůčkům. Sice prý žili kdysi dávno v minulosti, pouze a jen na těchto mýtických místech bažinného pralesa, ale stejně!

A když se vyptávám Sniu, jak vypadali. Tak s respektem, jaký jsem u víly ještě neviděla, pokračuje! „*Polk! To budou zase tvorové!*“ Pomýšlím si a dál ji raději poslouchám.

Jsou prý chlupatí s dlouhými hubenými krky, vykukují nejčastěji zpoza pařezů a děr stromů, jako by nechtěli být nikdy spatřeni a také z nich má jít cítit podivná energie každého odhánějící, která umí vyhukat a vylekat, že prý Až běda! *Polk!* ..Byli dříve hodně tajemní ve svých časech a jako by odváděli nějakým svým melodickým kouzlem všechny nečekané hosty. Ke kouzlení používají svá obrovská očka, mající je skoro přes celou hlavu, s malým nosem, ale také svoji zvláštní srst, která má vytřepávat kouzelný prach! Používají přírodní druh hypnomagie a neviditelnost a možná ještě něco podivnějšího. Tyto i další vědomosti si o nich Sniu zjistila prej doma ve své malinké knihovničce, kde má více takovýchto zajímavých knih, jež si čte ráda za tichých nocí nebo klidných odpolední. A mezitím, co poslouchám, zdejší místo se začíná měnit a připadá mi, jako by zestárla oproti okolnímu lesu. Nemůžu uvěřit, kolik tu roste mohutných vrb a jiných prastarých stromů, skoro jako by na nás i mluvily? Ty největší a nejstarší jsou támhle vedle toho úbočí skal a podivně se i hýbou. Zvírátek tu už moc není, jak při cestě sem, jen sem tam proletí cvrlikající ptáček či bzučící vážka, a namísto zarostlé stezky mokrých rostlin začíná teď bažina. Od teď

musím být víc opatrná, kam šlapu. Řídký tmavozelený zamáčený močál plný divokých květin, malých i velkých jezírek, tu a tam se spadenými shnilými stromy, se táhne dál a jde z něj cítit vlhkost a trochu neblahá vůně puchu, a ještě něco silnějšího.

„*Fn, fn, ..fuj!* A myslíš Sniu, že tu narazíme na ty tvory?“

„*Jši nojmální?! Tjo doufám že ně! Kdiž jšem o nich četla v knížče tak těn pjiíbjeħ byl štjašně děšivej! I kdiž tam šlo jeħ o nějakého bylinkáje. Na koněč běžel ale čo mu nohy štačily!*“

Vtipkuji jen tak s mojí novou kamarádkou, i když to spíše vypadá na odvracení hrůzy, a opatrně pokračuji přes spadený kmen teď tady na druhou stranu ostrůvku. Celý ale klouže! Div nespadnu do vody! Ale, *héj rup!* A už jsem na druhé straně! *Táák!*

Zde začíná být vše už prorostlé škaredými liánami a kopřivami a jde se mi odost hůře jak předtím. Sniu mě vede však bezpečnou cestičkou, jen si pískám, a shora na nás dopadají svěží kapičky z těchto kouzelných vodopádů. Prohlížíme si bílé skalní úbočí, jak je celé bohatě zarostlé mnohým kvítím, co neznám, a potemnělými jeskyněmi. Nad námi vysoko létají podivní skřehotající živočichové a po stromech lozí červené ještěrky, které vypadají jako by sem tam plivaly oheň!? Do toho si měkce našlapuji v mokřých řasách, kde Sniu oddaně věřím kama mě vede, abych nezahučela v nějaké z bažin a moc si se starostmi nebo nějakými neznámými tvory, kteří tu někde kolem nás mohou vykukovat, nelámu hlavu.

„*Mmm? No Fuj!!*“ Tam v dálce opravdu cítím cosi smradlavého! Hned se mi vybavuje, jak ten Temný Tvor šel cítit! Okamžitě se lekám a zpozorňuji! Snad nedělám chybu, že jsem nás sem vzala. Mráz mi prolétá přes záda jako Tenkrát! A Sniu to hned cítí také, jen se krčí vedle mě v kopretinách!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mýtická Legenda o ANCARY, 1. Díl Zrození Vědmy.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.